



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
 ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
 ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
 К.По2 бр. 2/18
 Дана 27.12.2018. године
 Београд
 Ул. Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Вере Вукотић - председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Владимира Дуруза - чланова већа, са записничарем Олгицом Куч, у кривичном предмету против **опт. Драгана Бајића и др.**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ, по оптужницама Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.6/16 од 26.05.2016. године и КТО бр.7/16 од 26.05.2016. године, које су измењене дана 28.06.2016. године и 24.11.2017. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 25.12.2018. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, оптужених Драгана Бајића и Марка Пауковића, браниоца опт. Драгана Бајића адв. Драгоша Цукавца и браниоца опт. Марка Пауковића адв. Смиљане Стојиљковић, донео је једногласно, а затим у смислу чл. 425 ЗКП дана 27.12.2018. године јавно објавио ¹

ПРЕСУДУ

Опт. ДРАГАН БАЈИЋ,

Опт. МАРКО ПАУКОВИЋ,



На основу одребе чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да су:

за време рата у Босни и Херцеговини у другој половини 1992. године у време оружаног сукоба између Армије Републике Босне и Херцеговине и Војске Републике Српске (ВРС), у својству војних полицајаца, припадника VI Санске бригаде ВРС, поступали супротно одредбама члана 3 став 1 тачка а.) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевска конвенција) - „Сл. лист ФНРЈ бр. 24/50“ и члана 4 став 1 и 2 тачка а.) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) - Службени лист СФРЈ. Међународни уговори бр. 16/78“, тако што су:

дана 10.10.1992. године, у вечерњим часовима, у месту Камичак, Општина Кључ, у војним униформама, наоружани аутоматским пушкама, довели се путничким возилом марке „Голф“ А2 црвене боје, пред кућу [REDACTED], позивајући истог да изађе, а након што се он није јавио, испалили више метака у улазна врата и насилно ушли у кућу, да би се потом упутили према излазу из села, где су на спољњом улазном степеништу куће власништво [REDACTED], угледали [REDACTED], рођеног 1932. године, те у намери да га лиши живота, један од њих у истог испалио више метака из аутоматске пушке, који је том приликом услед задобијене прострелине грудног коша и његових органа и прострелине трбуха и његових органа преминуо на лицу места, након чега су се удаљили, да би се након краћег времена поново вратили поменути возилом пред кућу власништво [REDACTED], те ушли у кућу, па кад су видели да се у кући налази више особа, у намери да их лише живота из аутоматских пушака испалили већи број метака у исте, којом приликом је [REDACTED], рођена 1922. године, задобила прострелину главе и мозга, [REDACTED] рођена 1938. године прострелину грудног коша и његових органа и прострелину трбуха и његових органа, [REDACTED] рођена 1938. године прострелину главе и мозга и прострелину левог рамена, а малолетна [REDACTED] рођена 1980. године, ћерка [REDACTED] прострелину лица, прострелину трбуха и његових органа и прострелину леве бутине, да би сва наведена лица услед задобијених повреда преминула на лицу места,

- чиме би извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

На основу одредбе чл. 265 ст. 1 ЗКП, а у вези са чл. 261 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Оптужницама Тужилаштва за ратне злочине КТО 6/16 од 26.05.2016. године и КТО 7/16 од 26.05.2016. године, а које су измење дана 28.06.2016. године и 24.11.2017. године стављено је на терет опт. Драгану Бајићу и опт. Марку Пауковићу извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ.

Решењем Вишег суда у Београду К. По2 бр. 7/16 - Кв. По2 бр. 18/16 од 02.06.2016. године спојени су кривични поступци који се воде пред Вишим судом у Београду, Одељење за ратне злочине под бројем К. По2 бр. 7/16 по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр. 6/16 против опт. Драгана Бајића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ и под бројем К. По2 бр. 8/16 по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр. 7/16 од 26.05.2016. године против опт. Марка Пауковића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, ради вођења јединственог кривичног поступка и доношења једне одлуке.

Решењем Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 1/18 од 01.06.2018. године усвојена је жалба тужиоца за ратне злочине па је укинута пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2 бр. 6/17 од 25.12.2017. године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Заменик тужиоца за ратне злочине у завршној речи је навео да у свему остаје при поднетим оптужницама, које су измењене дана 24.11.2017. године, као и при завршној речи коју је дао на главном претресу дана 13.12.2017. године и још је додао да је спроведеним доказним поступком утврђено да су оптужени починили кривично дело за које се терете из којих разлога је предложио да се у односу на њих донесе осуђујућа пресуда. Предложио је да их суд осуди на казну затвора у трајању од по 12 година (заменик Тужиоца за ратне злочине је своју завршну реч изнео на главном претресу дана 25.12.2017. године и то како је наведено на транскрипту од стране 1 до стране 3).

Разматрајући надлежност овога суда, суд је имао у виду да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине надлежан за вођење поступка за кривична дела, која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се између осталог о делима против човечности и других добара заштићеним међународним правом одређена у члановима 370-384 и члана 385 и 386 Кривичног законика (а која су одређена и у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије а и у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, па налази да је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

На припремном рочишту одржаном дана 28.06.2016. године странке су учиниле неспорним да оптужени Драган Бајић и Марко Пауковић имају пребивалиште на територији Републике Србије, као и да имају држављанство Републике Србије, да је у другој половини 1992. године било ратно стање у Босни и Херцеговини, да је реч о унутрашњем оружаном сукобу између Армије Босне и Херцеговине и Војске Републике Српске, да су у критичном периоду оптужени Драган Бајић и Марко Пауковић били војни полицајци и припадници VI Санске бригаде Војске Републике Српске и да је критичном приликом страдало пет оштећених цивилних лица, једно мушко лице, три женска лица и једна девојчица, старости 12 година.

На главном претресу у доказном поступку суд је извео доказ саслушањем оптужених Драгана Бајића (транскрипт са главног претреса од 08.09.2016. године) и Марка Пауковића (транскрипт главног претреса од 08.09.2016. године), **испитивање сведока:** [REDACTED] (транскрипт са главног претреса од 24.10.2016. године), [REDACTED] (транскрипт са главног претреса од 02.12.2016. године), [REDACTED] (транскрипт са главног претреса од 09.05.2017. године), судског вештака медицинске струке проф. др Бранимира Александрића (транскрипт са главног претреса од 22.11.2017. године), сведока [REDACTED] (транскрипт са главног претреса од 15.11.2018. године),

затим је прочитао и извршио увид у одбране оптужених Драгана Бајића (записник о саслушању осумњиченог Пом Ик2 По2 88/12 од 12.12.2012. године, која је дата пред Вишим судом у Београду Одељењем за ратне злочине), **опт. Марка Пауковића** (записник о испитивању осумњиченог Унско-Санског кантона Кантоналног тужилаштва Унско-Санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 09.05.2007. године), **исказе сведока:** [REDACTED] (записник о саслушању сведока сачињен пред Кантоналним судом у Бихаћу КИ-7/01-RZ од 06.12.2001. године), [REDACTED] (записник о саслушању сведока сачињен пред Кантоналним судом у Бихаћу КИ-7/01-RZ од 20.12.2001. године), [REDACTED] (записник о саслушању сведока сачињен пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 15.05.2007. године), [REDACTED] (записник о саслушању сведока сачињен пред Унско-Санским кантоном Управе полиције Сектор криминалне полиције бр. 05-07/03-06-331/13 од 20.02.2013. године), [REDACTED] (записник о саслушању сведока сачињен пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 15.05.2007. године), [REDACTED] (записник о саслушању сведока сачињен пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 01.06.2007. године), извод из матичне књиге умрлих за лице [REDACTED] Општина Сански Мост број 05-13-3-281/13 од 26.03.2013. године, обавештење о смрти за [REDACTED] од 22.02.2007. године, записник о препознавању особа - сведока [REDACTED], Управа полиције СКП Бихаћ број 05-07/03-6-2248/12 од 12.12.2012. године, фотодокументацију препознавања осумњичених сведока [REDACTED], Трећа ПУ Сански Мост број 05-07/07-1-675/12 од 13.12.2012. године, записник о увиђају Основног суда у Кључу број Кри-83/92 од 11.10.1992. године, записник о прегледу лешева од 11.10.1992. године сачињен од стране вештака медицинске струке др Стојана Мацановића, решење Основног суда у Кључу бр. Кри-57/96 од 20.11.1996. године, којом се наређује ексхумација гробнице у Горњем Камичку, те појединачних гробница у селу Доњи Камичак и Томина, записник о ексхумацији појединачних гробница у село Доњи Камичак и масовне гробнице у Горњем Камичку Основног суда у Кључу бр. Кри-57/96 од

21.11.1996. године, записник о обдукцији лешева масовне гробнице Горњи Камичак Основног суда у Кључу Кри-57/96 од 23.11.1996. године, фотодокументацију сачињену поводом ексхумације пет убијених цивила у селу Камичак од 23.11.1996. године, цртеж лица места положаја куће [REDACTED] у којој је убијено пет цивила у односу на пронађена тела од 23.11.1996. године, уговор о чувању и коришћењу трактора од 05.10.1992. године закључен између [REDACTED] из Камичка и Пауковић Марка из Доње Козице где су као сведоци потписани Бајић Драган и [REDACTED], уверење о учешћу у Војсци Републике Српске, Општине Оштра Лука број 03/5-835-1-20/13 од 01.02.2013. године, акт СЈБ Кључ број Ст.поверљиво 13/92 од 23.11.1992. године, наредбу команданта Главног штаба Војске РС о формирању 17. Кључке лаке пешадијске бригаде стр. пов бр. 30/18-25 од 03.07.1992. године, акт Тужилаштва БиХ број КТА-РЗ-2/07 од 11.01.2007. године, наредбу о расписивању потернице за Пауковић Марка Кантоналног суда у Бихаћу број 001 0 КПС-07-000-022 од 05.07.2007. године, фотокопију одлуке о проглашењу ратног стања „Службени лист Републике БиХ“ бр. 7/92, фотокопију одлуке о укидању ратног стања „Службени лист Републике БиХ“ бр. 50/95, решење Унско-Санског кантона Кантоналног суда у Бихаћу 001-0-КПС-07-000 022 од 14.06.2007. године о потврђивању оптужнице Кантоналног тужилаштва УСК Бихаћ број КТ 98/01-РЗ од 11.06.2007. године за окривљеног Пауковић Марка, извештај из казнене евиденције за Драгана Бајића Полицијске станице Сански Мост бр. 05-07/07-2 Службено 455/13 од 22.03.2013. године и од 20.06.2016. године МУП-а РС ПУ за Град Београд и од 25.06.2018. године, извештај из казнене евиденције за Марка Пауковића од 20.06.2016. године МУП-а РС ПУ за Град Београд и од 28.06.2018. године, допис МУП-а УКП број 03/4-3-1 за окривљеног Пауковић Марка да је држављанин Републике Србије и допис МУП-а број 230/6899/12-4 од 03.12.2012. године, извод из матичне књиге умрлих који се води за место Красуље под редним бројем 14 за 2009. годину за [REDACTED], извод из матичне књиге умрлих који се води за место Сански Мост под редним бројем 20 за 2014. годину за [REDACTED], извод из матичне књиге умрлих који се води за место Бихаћ под редним бр. 156 за 2007. годину за [REDACTED], извод из матичне књиге умрлих под редним бројем 24 за 2010. годину која се води за место Сански Мост за [REDACTED], допис Министарства правде Републике Србије Сектора за нормативне послове и међународну правну помоћ број 713-04-1647/2014-08 од 07.08.2014. године и од 25.09.2014. године, решење Федерације Босне и Херцеговине Унско-Сански кантон Кантонални суд Бихаћ број 010K007645 13 КПС од 01.04.2013. године о потврђивању оптужнице Кантоналног тужилаштва УСК Бихаћ број Т01 ОКТРЗ 0003608-01 од 28.03.2013. године, допис МУП УКП, Служба за откривање ратних злочина број 03/2/8/1/1 број 230.3171/16-1 од 23.12.2016. године за окривљеног Марка Пауковића, решење Вишег суда у Београду К. По2 бр. 7/16 - Кв. По2 бр. 18/16 од 02.06.2016. године, уверење број 01-379/16 од 09.11.2016. године уа ЈУ Основну школу „Јосиф Панчић“ из Козице, Општина Лука, Република Српска, уверење ВП 7421 Сански Мост број 1138/95 од 01.05.1995. године за оптуженог Пауковић Марка, уверење ВП 7383 Приједор број 01-1912-2/95 од 25.10.1995. године за оптуженог Пауковић Марка, а сва ова уверења је поднела бранилац опт. Марка Пауковића, адв. Смиљана Стојиљковић уз поднесак од 17.01.2017. године, извршен је увид у три фотографије на којима се налази опт. Драган Бајић, једна у униформи на полеђини пише „мај 1992.“, једна је у војничкој униформи и једна у цивилу, потврду председника Месне заједнице Камичак за Кадрић [REDACTED] извод из матичне књиге рођених за опт. Бајић Драгана у овереној фотокопији за место Сански Мост под редним бр. 285 за 1971. годину, извод из

матичне књиге вјенчаних за опт. Бајић Драгана за место Доња Козица под редним бр. 2 за 1993. годину у овереној фотокопији, сведочанство за опт. Бајић Драгана Основне школе „Ристо Ковачевић“ Козица у овереној фотокопији, уверење за опт. Бајић Драгана о успеху ученика за 5., 6. и 7. разред Основне школе „Ристо Ковачевић“ у Козици, увјерење Основне школе „Јосиф Панчић“ из Козице за [REDACTED], која уверења је приложио бранилац опт. Драгана Бајића, адв. Цукавац Драгош уз поднесак од 24.11.2016. године, допис Кантоналног суда у Бихаћу бр. 001-О-SJ-17-000493 од 30.05.2017. године, налаз и мишљење судског вештака судске медицине проф. др Бранимира Александрића од 04.09.2017. године, решење Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж1 По2 1/18 од 01.06.2018. године.

Посредством међународне правне помоћи испитани су сведоци [REDACTED]

[REDACTED]. Међународна правна помоћ од стране надлежних органа Босне и Херцеговине пружена је на захтев председника већа у складу са одредбама члана 3 и 14 Закона о потврђивању Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и одредбе члана 1, 4 и 9 Другог протокола уз Европску конвенцију о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и у складу са овом Конвенцијом и Другим протоколом обављено је испитивање сведока путем видео конференцијске везе. Видео конференцијска веза је успостављена са Кантоналним судом у Бихаћу, а пре испитивања сведока од стране овлашћених лица Кантоналног суда у Бихаћу, утврђен је и потврђен идентитет сведока.

Одредбом чл. 9 прописано је да уколико неко лице са територије једне стране уговорнице треба да сведочи или вештачи пред судским органима друге стране уговорнице, а лично присуство тог лица ради саслушања или вештачења на територији друге стране није пожељно или могуће, друга страна уговорница може затражити саслушање путем видео конференције.

С обзиром да је сведоцима отежано непосредно сведочење пред Већем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, а због здравственог стања у коме се налазе, као и да живе у Босни и Херцеговини, сведоци су прихватили да сведоче путем видео конференцијске везе, то је суд у смислу напред цитираног члана обавио њихово испитивање путем видео конференцијске везе на главним претресима дана 27.01.2017. године, дана 10.03.2017. године и дана 15.11.2018. године.

На основу чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП-а суд је на главном претресу одржаном дана 20.04.2017. године прочитао исказ сведока [REDACTED], дат на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 15.05.2007. године, као и исказ сведока [REDACTED] дат пред Кантоналним судом у Бихаћу у предмету КИ 7/01-RZ од 06.12.2001. године, сведока [REDACTED], дат на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 15.05.2007. године, сведока [REDACTED], дат на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 13. јуна 2007. године и исказ сведока [REDACTED] дат на записнику пред Кантоналним судом у Бихаћу КИ 7/01-RZ од 20.12.2001. године, сведока [REDACTED], дат на записнику пред Кантоналним судом у Бихаћу бр. Ки.7/01-РЗ од 06.12.2001. године и од 08.07.2002. године, с обзиром да су ови сведоци у

међувремену преминули, што су странке учиниле неспорним, а што је утврђено и увидом у изводе у матичне књиге умрлих.

На главном претресу дана 20.06.2017. године суд је донео решење којим је усвојен предлог браниоца опт. Драгана Бајића, адв. Драгоша Цукавца па су на основу одредбе чл. 237 ст. 1 ЗКП из списка предмета издвојени записник о саслушању Мешић-Пашалић Семире, пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ, број ТО 10 КТРЗ 000360801 од 27.03.2013. године, где је Мешић-Пашалић Семира дала свој налаз и мишљење о начину и узроку смрти код оштећених лица [REDACTED], као и исказ Мешић Пашалић Семире, дат на записнику о главном претресу пред Вишим судом у Београду, Одељење за ратне злочине дана 10.03.2017. године. Наиме, како из поднеска Унско-Санског кантона-Кантоналног суда у Бихаћу број 001-0-SU-17/000493 од 30.05.2017. године произилази да је провером кроз SU уписник Кантоналног суда у Бихаћу утврђено да Мешић Пашалић Семира формално никад није именована-постављена за сталног судског вештака из области судске медицине, нити по Федералном, нити по Кантоналном закону, којим су прописани услови за обављање послова вештачења. Међутим, с обзиром на ратна дешавања на подручју Босне и Херцеговине, велики број обдукција и ексхумација мртвих тела, те недовољан број сталних судских вештака из ове области, судови су били присиљени да у одређеним предметима, када су у питању обдукције и ексхумације ангажују у својству вештака др Мешић Пашалић Семиру, специјалисту судске медицине и патологије, а што је било у складу са тада важећим одредбама члана 242 став 4 и члана 237 став 4 процесних Закона. Имајући у виду чињеницу да се др Мешић Пашалић Семира никада није налазила на списку сталних судских вештака из области судске медицине то је суд издвојио из списка записнике са њеним исказима, а које је дала пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ и пред Вишим судом у Београду, Одељење за ратне злочине.

На изведене доказе није било примедби, нити нових доказних предлога.

Анализом и оценом свих изведених доказа, како појединачно, тако и у вези са осталим изведеним доказима, а поступајући у свему по налозима из решења Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж1 По2 1/18 од 01.06.2018. године, којим је усвојена жалба тужиоца за ратне злочине, којом је укинута ранија пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К. По2 6/17 од 25.12.2017. године, као и наводима одбрана оптужених, суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама сходно одредбама члана 16 и 419 ЗКП, нашао да оптужени Драган Бајић и Марко Пауковић нису извршили описане радње, јер нема доказа да су извршили кривично дело у време, месту и на начин како је то наведено у изреци пресуде.

Оптужени Драган Бајић саслушан пред Вишим судом у Београду, Одељење за ратне злочине у поступку по замолници Кантоналног Тужилаштва Унско-Санског кантона бр. ТОТ01 КТРЗ 000 3608 01 од 01.10.2012. године, Пом. ИК2 По2 88/12 дана 12.12.2012. године навео је да је за време рата у Босни и Херцеговини био у VI Санској бригади, то је било одељење војне полиције при Петом батаљону VI Санске бригаде. Заједно са њим је био и Пауковић Марко, он је неколико година старији од њега и познају се одраније, јер су из истог села. Сигуран је да дана 10.10.1992. године није био у месту Камичак и ништа

му није познато о убиству људи које се догодило тог дана, нити познаје људе који су убијени. Када му је предочен исказ сведока Бехар Бајра од 15.05.2007. године у коме је навео „видео сам да из напред описаног ауто „Голф“ црвени двојка, излазе два униформисана лица, где је одмах препознао Пауковић Марка и Бајић Драгана“, оптужени је навео да не зна шта на то да каже и пита се како неко ноћу може да препозна човека, јер би у том случају то двоје људи морало да буде сувише близу да би могли да се препознају, а он иначе не познаје [REDACTED]. Села су била раздвојена и било је чисто муслиманских и чисто српских села, понегде је било и делимично помешаног становништва, али су и таква села на неки начин била раздвојена. Навео је да је село Камичак удаљено од његове куће неких шест километара, у то време је био сувише млад, можда је имао 19-20 године, тачно је да су патролирали по тим селима, али да је неко убио те људе то му није познато. Сваки дан су били у контакту са тим људима и по његовом мишљењу уколико је неко увече дошао и убио или покупио те људе, такав човек који је тако нешто урадио могао је једино да буде блесав и да седне у ауто, који су људи препознавали и да тако неке дође предвече или ноћу пред кућу. Сећа се да је у том периоду имао оверен и потписан писани документ од 15.10.1992. године, којим му је човек, из муслиманског села Томинска Паланка, оставио кућу и земљу на чување. Његово одељење њих петоро-шесторо су углавном патролирали, тако су једну ноћ провели и у том селу Томинска Паланка када су чували цамију да је не би срушили и након тога су са Србима имали проблема због тога што су штитили и чували цамију, а то могу да потврде и људи из Томинске Паланке. Октобра месеца већ су почели да иду по линијама, ратишту и не може да се сети где је био када су убијени ти цивили, јер је прошло од тада 20 година, а могуће је да је био на фронту. Крајем децембра, односно око Божића, пошто је на Братунцу била „фрка“ због тога што су били побијени људи на Кравицама, његов батаљон је отишао за Кравицу, а он је из батаљона прешао у бригадну полицију, где је и остао до краја рата. Када су се Муслимани иселили из села Камичак он више није патролирао селом. Нису му позната лица по имену [REDACTED]. Возило „Голф“ Марко Пауковић је преврнуо на кров и уништио га је у српском селу Томине, док је Томинска Паланка била муслимански део. Имали су присне односе са Муслиманима, никада није било употребе силе према њима, Муслимани су им прилазили, разговарали су са њима и нејасно је због чега би онда имали страх од њих. Када је оптуженом предочен део исказа сведока [REDACTED] у коме се изјашњавао да су свакодневно црвеним „Голфом“ у село долазили војни полицајци Пауковић Марко и Бајић Драган, оптужени је одговорио да му није познато због чега се он тако изјашњавао и нема никакво објашњење за то. Након што је оптуженом предочен део исказа сведока [REDACTED] у делу у коме се изјашњавала, а након што јој је предочена фотографија различитих особа, међу којима и фотографија Бајић Драгана, када је показала на фотографију Бајић Драгана на којој је њега препознала по обрвама и уснама, оптужени је одговорио да не зна по чему су му обрве и усне специфичне да би га неко уопште препознао по њима.

Дошао је у Србију 1996. године и ту је наставио живот, док му није познато шта се дешава са Марком Пауковићем, ишао је након рата у Босну и Херцеговину. Поновио је да не може да се сети да ли је октобра месеца био на ратишту и уопште се не сећа да је тада био у патроли у селу Камичак. Иначе од 15.04.1992. године је почео да учествује у рату, августа месеца је био на терену на Градачцу и од тада није више вршио патролирања. Сећа се да од 15. августа 1992. године више није ишао у патроле, а сећа се да је био тај датум, јер се два дана пре тога удала његова сестра и то са тим повезује. Нема никакав званичан

документ о томе, јер је у том периоду командир наредио да одређени број људи пошаље на неки део фронта и он је отишао на Градачац у августу месецу, а друга екипа људи је отишла на Влашић. Командир одељења био је [REDACTED] који је преминуо пре више од 10 година. Био је у том одељењу до 23.03.1996. године, а пар месеци пре тог периода је био у обезбеђењу команданта бригаде [REDACTED].

Оптужени Драган Бајић у одбрани на главним претресима дана 08.09.2016. и 05.09.2018. године је навео да у свему остаје при одбрани коју је дао у претходном поступку и још је додао да је носио сиво маслинасту униформу и пушкомитраљез са дрвеним кундаком, а није носио аутоматску пушку и маскирну униформу како му се то ставља на терет. Сећа се да је 13.08.1992. године био повређен, а тога се сећа, јер му се тада удавала сестра, у то време је био припадник војне полиције и није имао никакву ознаку на униформи, осим опасача на којем је писало војна полиција. Дана 15.04.1992. године је започео учешће у рату, имао је пушкомитраљез 72, био је у резервном саставу војне полиције док није прешао у бригадну полицију. Заједно са њим су били Пауковић Марко, [REDACTED] и сви су били у једнаком положају, а надређени им је био [REDACTED]. На почетку рата били су смештени у Доњој Трмошњи, село Бореновићи, то је била нека школа и тај део је ослобођен од муслиманских екстремиста, а не сећа се датума када је то било и команда се спустила у село Томине. Никада није било смештено командно место јединице и војне полиције у месту Подови. Најбољи пример колико је квалитетно истрага вођена је случај [REDACTED] против кога је вођен поступак осам година, а он је човек био мртав. Иначе не постоји ниједан податак, нити се било шта зна о возилу које је учествовало у критичном догађају, није узета ни изјава од [REDACTED], који је наведен као власник аута, као ни његовог брата [REDACTED], који је исто живео у Камичку. Главна ствар у овом предмету је та што су сведоци навели да им је било ограничено кретање, али он поседује потврде које је председник Месне заједнице Камичак [REDACTED] потписивао и тим потврдама се дозвољавало кретање Муслиманима и из њих произилази да их није потписивао Србин већ Муслиман, као председник Месне заједнице. Немогуће је да у случају када је извршено убиство не постоје никакве чауре и ниједан пројектил. Колико је њему познато не постоји 7,9 аутоматска пушка, већ 7,9 користи стари пушкомитраљез тзв. „шарац“ и карабин М48. Иначе сведок [REDACTED] у свом исказу је навела да је он нижи растом, да је имао гушћу и краћу косу, док је сведок [REDACTED] навела да је Бајић Драган био нижи растом од Пауковић Марка и то прилично, а у ствари разлика у висини између њих двојице је око 3 цм. Према исказу сведока [REDACTED] њих двојица се познају као клинци што је просто немогуће, пре свега зато што је он 1971. годиште, док је [REDACTED] 1975. годиште и њихова места становања била су удаљена најмање шест километара. Дана 10.10.1992. године није био у селу Камичак, а у то време био је припадник Шесте санске бригаде. Ништа му није познато у вези са страдалим цивилима, нити је познавао некога од страдалих лица, а чуо је за страдање цивила када је почело суђење Пауковићу у Бихаћу. Колико је успео да анализира своје кретање он је у то време био на Градацу, јер је био на боловању до тада због повреде, а по његовој процени Градачац је удаљен од Камичка око 200 километра. Познаје Марка Пауковића, био је припадник полиције и са њим је некад патролирао у селу Камичак, а патролирао је до августа 1992. године. Користио је возило марке „Голф“ црвене боје и сви су га возили, јер је то било сеоско возило које је служило за све потребе и могао је свако да га узме и вози,

а нико није био посебно задужен са тим возилом. Дана 09.01.1993. године је прешао у бригадну полицију, раздвојио се са Пауковићем, који је остао у батаљону, док је он прешао у бригаду. Иначе од августа до октобра месеца 1992. године није било оружаних борби, једино је повремено вршено чишћење терена од стране VI санске бригаде. Имао је сазнања са терена да су Муслимани сами себе одавали, да би тако остварили бољи положај. Живео је са породицом у месту Доња Козица од 25.05.1976. године и исто је удаљено од места Камичак око осам километра. Иначе рат на том подручју је почео 27.05.1992. године када је њихов саборац рањен на мосту и тада је кренуо општи напад VI санске бригаде на то подручје и ситуација се даље развијала како се развијала, а до тада војна полиција није имала никаквих активности. Простор око Камичка су почели да обезбеђују у другој половини јуна месеца 1992. године. Никада Пауковић и он нису ишли сами, носили су пушке, јер је био рат, сарађивали су са мештанима, а подручје је било окружено шумом. Када је 03.08.1992. године одлазио на Градачац са њим су ишли и Влашић, Пауковић Марко, [REDACTED] Душко, а црвени „Голф“ је остао у Томини. Касније је сазнао да је са тим возилом новембра месеца Пауковић Марко имао удес и да га је слупао када је ишао кући са ратишта. Никада у патролу није ишло мање од троје људи, ишли су само по дану, док ноћу из безбедносних разлога нису смели да иду у патролу. Такође је и Пауковић Марко носио сиво маслинасту униформу, мисли да је имао аутоматску пушку, али није сигуран. Није постојао пункт код Врпољског моста и када је исти постављен на том пункту су дежурали људи из резервног састава цивилне милиције и један вод војске. Никада Пауковић Марко и он нису дежурали и то може да потврди [REDACTED], који је био у резервном саставу полиције. Током поступка ће доказати да је цео овај поступак чиста фарса.

Оптужени Марко Пауковић у одбрани коју је дао пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ број КТ-98/01-РЗ дана 09.05.2007. године је навео да је био учесник рата од 1992. године па надаље, сећа се да је рат на подручју Хрватске почео 1991. године када је мобилисан у резервни састав полиције, која је била у саставу VI Крајишке бригаде, а после рата је била VI Санска бригада када је упућен у место Јасеновац у Републику Хрватску. Фебруара месеца 1991. године из Јасеновца је побегао из своје јединице, јер је био примљен у полицијску средњу школу на Косову у месту Вучитрн, где је и отишао да похађа школу. Међутим, априла или почетком маја месеца 1992. године добио је слободно одсуство за викенд из Полицијске школе у Вучитрну и кренуо је у свој родни крај у Доњу Козицу да обиђе родитеље, жену и дете. Трећи дан по његовом доласку дошла је војна полиција и привела га у војску, која је била стационирана у засеоку Бореновићи у селу Трамошиња, Општина Сански Мост. Пошто је тада био мобилисан задужио је маскирну униформу војног полицајца и војни класични опасач. Том приликом је задужио и аутоматску пушку 7,9мм са преклопом кундаком, уз пушку је дужио шаржер са муницијом и био је спроведен на место војног полицајца у батаљонској полицији и то у V батаљону војне полиције који је био у саставу VI Санске бригаде. У време када је био у саставу те полиције командант батаљона је био Неђо Шућур из села Илиџија, Општина Сански Мост. Највише времена је проводио у саставу групе која је обезбеђивала команданта батаљона и бринула се о његовој сигурности. Поред овог посла обављао је и друге послове војног полицајца који су се огледали у привођењу лица која се нису одазивала на мобилизацију или су као војници самовољно бежали из јединица. Поред ових послова понекад су као јединица ишли на претресање

цивилних кућа и других помоћних објеката и од цивилног становништва су одузимали оружје, које би проналазили приликом претресања, поред наоружања су одузимали аутомобиле и тракторе, а не сећа се да су привођени цивили на информативне разговоре у полицију. Након неког времена тражио је да иде на линију у ровове, јер су ти војници били привилеговани у односу на оне који су били позадина. Не може да се сети колико је времена прошло до тренутка када је прешао на линију, али је вероватно било 4-5 месеци и то се може наћи у војној евиденцији. Никада није био у месту Хамбарине које припада Општини Приједор, ни као војни полицајац ни као цивил, нити зна где се то место налази. У својству војног полицајца у току рата и лета 1992. године је био на обављању полицијске дужности у месту Врхопоље, Општина Кључ када се исељавало бошњачко становништво које се кретало у правцу Сански Мост. Не зна због чега се становништво исељавало, али је чуо да је било борбе и пуцњава и када се становништво исељавало видео је аутобусе, али није чуо ни један пуцањ. Био је на овом месту само једанпут и не може се децидно изјаснити одакле и ко су били ти људи који су се исељавали, јер никога од тих људи није познавао и тог дана када је било исељавање није видео никакву паљевину, али је касније виђао куће које горе. Познато му је село Камичак зато што су географски близу, јер су пре рата међусобно трговали и познато му је да постоје села Горњи и Доњи Камичак у којима су живела искључиво лица бошњачке националности и много људи из села је и познавао из виђења. Сећа се да је 1992. године по усменом наређењу, команданта батаљона [REDACTED], одузето једно путничко моторно возило марке „Голф“, црвене боје од њему непознатог лица и то возило је он одузео, заједно са њим су тада били и Бајић Драган и [REDACTED], обојица из места Доња Козица. Возило „Голф“ које су одузели, одвезли су одмах команданту [REDACTED] у Општину Сански Мост, који га је одређено време користио за своје потребе, а касније је то возило служило и за друге потребе војске, које је командант одређивао. Такође је и он то возило можда једанпут или двапут возио, сећа се да је једанпут ишао у Сански Мост, а други пут у Доњу Козицу. Иначе више пута се возио овим „Голфом“, а највише га је возио Бајић Драган и то када су одлазили кући, а познато му је и да [REDACTED], који је био заменик команданта батаљона, често користио то возило. Познаје добро Бајић Драгана, јер су из истог места и приближних су година, мада је Драган млађи од њега. Док је био припадник Одељења Војне полиције батаљона пре него што је отишао на линију, често је заједно са Бајић Драганом вршио службене задатке.

Лица по имену [REDACTED] можда је и познавао из виђења, али му нису позната њихова имена. Не сећа се да се у предвечерје дана 10.10.1992. године налазио у селу у коме су убијени цивили, нити се сећа где се тог дана налазио, а не може да се сети ни где се Драган Бајић налазио у време када се то дешавало. Заједно са Драганом Бајићем и осталим припадницима војне полиције је патролирао у селима Доњи Камичак и Горњи Камичак, али му ништа није познато, ништа није чуо о убиству пет лица у селу Камичак, нити је учествовао у томе када се то дешавало. Када је обављао патроле у селу Камичак остваривао је контакт са мештанима које је познавао из тог села, као и са другим становницима. Иначе током рата није чуо да су убијени цивили и први пут је за то чуо када је дошао у Тужилаштво на саслушање. Припадник војске је био од почетка рата па до фебруара месеца 1996. године, када је уследила општа мобилизација. Не познаје лице по имену [REDACTED], али би га можда препознао када би га видео. Никада није ишао у претресање кућа у селима Горњи Камичак и Доњи Камичак, а не зна да ли је неко други ишао. Не сећа се да су патролирали

ноћу осим два пута у засеок Паланка, село Томина, где су остали целу ноћ и чували цамију у Томини.

Оптужени Марко Пауковић у одбрани на главним претресима дана 08.09.2016. и 05.09.2018. године је навео да у свему остаје при одбрани коју је изнео у претходном поступку и додао је да је 1991. године мобилисан, када је и отишао на ратиште, док је почетком марта месеца 1992. године примљен за цивилног полицајца 43. класа у Вучитрну. Почетком јуна месеца 1992. године прошао је коридором за Сански Мост, али је коридор затворен, те због тога није могао да се врати па се пар дана након тога придружио својој јединици. Био је у батаљонском одељењу полиције, где су привођени наши људи, дезертери, који нису хтели да иду на ратиште, та привођења су вршили по наређењима, а обезбеђивали су и муслиманска места између осталих Горњи Камичак и Доњи Камичак. У војној полицији је био до краја октобра или почетка новембра 1992. године када је отишао на прву ватрену линију, у ровове и тамо је боравио по 15 дана или месец дана, а онда је по 15 дана или месец дана боравио кући. Дело није извршио и зна да никада по ноћи нису ишли у патролу у Горњи Камичак, ишли су једанпут или два пута у муслиманско село Томинска Паланка и ту су остали целу ноћ, јер су чували цамију, а то су радили по наређењу команде, са њима су били и мештани муслимани. Полиција је сарађивала са мештанима, поготову [REDACTED] и она је редовно долазила код [REDACTED] и одавала му је информације. Нико од страдалих му није познат. У полицији са њим су били и Драган Бајић, [REDACTED] а црвени „Голф“ су сви користили као превозно средство, јер тада није било превоза и исти су по наређењу команданта [REDACTED] у Доњем Камичку одузели Драган Бајић, [REDACTED] и он. Не зна од кога је тај ауто одузет и када су га одузели довели су га у команду. Сећа се да је тим аутом кренуо кући за славу 21.11.1992. године, али како су биле слабе гуме на том ауто, исти је преврнуо и уништио. Униформу СМБ је задужио 1991. године, а није је раздуживао фебруара 1992. године кад је ишао на Косово, задужио је и аутоматску пушку и руски пиштољ 7,62, али никада у животу није имао пендрек. Никада у животу није задужио ни добио шарену униформу, већ је 1993. или 1994. године сам купио такву униформу. Никада није био на дежурству на пункту код Врхопољског моста у месту Томине. Док су они били нико од мештана није осећао страх, а он ни од једног мештанина муслимана никада ништа није узео. Никада никога није малтретирао, а поготово није малтретирао [REDACTED], јер им је она одавала информације и сигуран је да је њен мотив што је рекла да је малтретирао тај што сада не може да живи у том селу. У првој половини октобра 1992. године је обезбеђивао локална места, не сећа се до када је био Драган Бајић, зна да је он рањен на Градачцу. Сећа се да су [REDACTED] и он отишли на Градачац у неку извиђачку линију, чули су да је Драган Бајић рањен и да је отишао кући, после тога се не сећа где је Бајић био. Неки мештани муслиманских села су дотурали храну муслиманској војсци, која се налазила у месту Галаја, где је велика шума и чекали су свој тренутак. Пре рата је становао у месту Козица, која је удаљена неких 11-12 километра, можда и више од Горњег Камичка и никога од мештана из Горњег Камичка није познавао, као ни [REDACTED], нити је знао где се налазила његова кућа. Нису сваки дан патролирали у сва места, понекад су обилазили муслиманска места, а некада су приводили Муслимане. Нису подносили извештаје писменим путем, најчешће је било усменим путем.

Није био у контакту са Драганом Бајићем, све док није отишао у Тужилаштво у Бихаћу, тада је и назвао Бајића и питао га је како је могуће да они ништа не знају о страдању цивила. Ништа му није познато о убиству цивила и мисли да је у то време био прелазни период када је по 15 дана био на линији, а 15 дана кући и није га ни интересовало шта се дешавало по селима, а да је случајно начуо да је неко страдао поготово дете то би га сигурно интересовало. Када је одлазио за Градачац није се обраћао претпостављенима, кретао је из Томине, а сваки командир водио је свој списак. Нигде се на ратишту није сусрео са [REDACTED], који је био Кључка чета, а он је био VI Санска чета и први пут га је видео 2007. године, када га је и питао како је могуће да нису знали за убиство цивила, а [REDACTED] му је одговорио да је он знао и да се не сећа где је тада он био, али да зна да тада он није био тамо док је касније, када је давао изјаву навео да је он био у Томини тај дан и да је био на пункту. Најпре су му команданти били [REDACTED] и [REDACTED], не сећа им се имена. Када је био у извиђачима са њим није био Драган Бајић, били су [REDACTED]

Бранилац опт. Драгана Бајића адв. Драгош Цукавац у завршној речи је навео да у свему остаје при завршној речи коју је дао на главном претресу дана 13.12.2017. године и након извршене анализе доказа који су изведени предложио је да суд његовог брањеника опт. Драгана Бајића ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ због недостатка доказа, јер сматра да се у овом случају ради само о одређеним индицијама, али да нема чврстих доказа на основу којих би се засновала осуђујућа пресуда (бранилац оптуженог је завршну реч изнео на главном претресу дана 25.12.2018. године и то како је наведено на транскрипту од стране 3 до стране 5).

Бранилац опт. Марка Пауковића адв. Смиљана Стојиљковић у завршној речи је навела да у свему остаје при завршној речи коју је дала на главном претресу дана 13.12.2017. године и навела је да спори чињенично стање и правну квалификацију, јер сматра да у току поступка није изведен ниједан материјални доказ који би упућивао на опт. Марка Пауковића као извршиоца наведеног кривичног дела имајући у виду да материјални докази имају највећу снагу. Предложила је да суд њеног брањеника ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ због недостатка доказа (бранилац оптуженог је завршну реч изнео на главном претресу дана 25.12.2018. године и то како је наведено на транскрипту од стране 5 до стране 9).

Опт. Драган Бајић у завршној речи је навео да у свему остаје при завршној речи коју је дао на главном претресу дана 13.12.2017. године и након извршене анализе изведених доказа током овог кривичног поступка, као и оцене доказа, а имајући у виду контрадикторности у исказима испитаних сведока, а у недостатку материјалних доказа, предложио је да га суд ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва. Навео је да није извршио кривично дело за које га терети Тужилаштво, његова савест је мирна и образ му је чист (оптужени је завршну реч изнео на главном претресу дана 25.12.2018. године и то како је наведено на транскрипту од стране 10 до стране 12).

Опт. Марко Пауковић у завршној речи је навео да у свему остаје при завршној речи коју је дао на главном претресу дана 13.12.2017. године и након извршене анализе изведених доказа и посебно указујући на контрадикторне изјаве испитаних сведока на главном претресу предложио да га суд ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело за које га Тужилаштво терети, јер наведено кривично дело није извршио, нити постоји иједан доказ који би њега повезивао са извршењем истог кривичног дела. Навео је да му је жао свих цивилних жртава рата и да је жртва било на обе сукобљене стране (оптужени је завршну реч изнео на главном претресу дана 25.12.2018. године и то како је наведено на транскрипту од стране 12 до стране 13).

Сведок [REDACTED] испитана дана 06.12.2001. године и 08.07.2002. године пред Кантоналним судом у Бихаћу у предмету Ки. бр. 7/01-РЗ дана, чији исказ је суд на главном претресу дана 20.04.2017. године прочитао у смислу одредбе чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП-а је навела да је дана 10.10.1992. године око 19,00 часова била у својој кући у селу Камичак, када се зауставио на раскрсници „Голф“, црвене боје из кога су наоружани са аутоматским пушкама изашли Марко Пауковић и Драган Бајић. Када је зачула звук аутомобила, изашла је из куће и на улазним вратима је видела да из аута излазе Марко и Драган и били су од ње удаљени 20-30 метара. Иако је био мрак, видела је кад су излазили из аута, јер су имали упаљену батерију, препознала их је не само по ауту, који је био власништво [REDACTED] и који ауто су они од њега и одузели, већ их је препознала и по изгледу, висини и гласу. Познавала их је зато што су долазили у њихово село као полицајци чим је избио рат, долазили су често и куповали су кукуруз од њених комшија и увек су заједно ишли. Иначе Марко Пауковић је био средње висине, плав и коврцаве косе и стално је носио војну униформу и аутоматску пушку, док је Драган Бајић био мало нижи и смеђ. Када су изашли из аута упутили су се према кући [REDACTED], чија је кућа била преко пута њене, пуцали су у врата његове куће и позивали су [REDACTED] изађе из куће. Након тога провалили су улазна врата са цепаницом и псовали су [REDACTED] матер, ушли су у кућу и зачуо се рафал. Када је зачула да позивају [REDACTED] и да му псују мајку, уплашила се и ушла је у своју кућу, а [REDACTED] је у то време био у њеној кући. Након тога су се упутили ка кући [REDACTED] и то је видела док је стајала на прозору своје куће, док је њена кућа удаљена од [REDACTED] куће 50 метара. Када су били пред кућом [REDACTED] зачула је рафал, чула је да су улазили у Минкину кућу и да су побили [REDACTED] и да је само остао жив [REDACTED]. Касније им је [REDACTED] причао да су то починили Марко Пауковић и Драган Бајић.

Након што је сведоку предочено 4-5 фотографија различитих особа, сведок је показала на слику - фотографију Марка Пауковића и са сигурношћу потврдила да је то Марко Пауковић. Након што је сведоку предочено 4-5 фотографија различитих особа она је показала на фотографију Бајић Драгана и препознала га је по обрвама и уснама иако се ради о далеко млађој фотографији, а како је то она и навела.

Сведок [REDACTED] испитан дана 20.12.2001. године пред Кантоналним судом у Бихаћу у предмету KI 7/01-RZ, чији је исказ на главном претресу прочитан у смислу чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП је навео да је пре избијања рата живео са супругом у Камичку, засеок Бариж где је имао породичну кућу, а деца су им живела у Словенији. Сећа се да га је октобра месеца 1992. године позвала жена [REDACTED] да иду у кућу [REDACTED], то је било

предвече и био је мрак. Жена је отишла, а он није хтео да одмах иде са њом. Када је касније отишао у [REDACTED] кућу затекао је [REDACTED], која је тада имала 12 година, а пред кућом је затекао [REDACTED]. Када је ушао у кућу, видео је да улицом пролази црвено возило без регистрације, које возило су стално возили Марко Пауковић и [REDACTED], били су наоружани и долазили су у њихово село. Један од њих је био плав, док је други имао кудраву косу. Видео је када су они прошли са тим возилом и када су пролазили поред [REDACTED] куће, пуцали су рафално у [REDACTED], који је тада стајао пред кућом и убили су га на улазним вратима [REDACTED] куће. Након тога су ушли у кућу, а жене су биле у кухињи, док је он био у другој соби. Чим су ушли у кућу, зачула се пуцњава и није смео да излази из те собе. Дуго је био у тој соби и када је из ње изашао видео је да су убијене [REDACTED]. Сигурно зна да су то починили Марко Пауковић и [REDACTED], јер нико није могао бити, сем њих двојице. Зна их од раније да су долазили у њихово село скоро сваки дан тим црвеним возилом, без регистрације. Причало се у селу да су Марко Пауковић и [REDACTED] отели то возило од некога, али он не зна од кога су га отели.

Сведок [REDACTED] испитан дана 13.02.2007. године пред Унско-Санским кантоном Бихаћ Кантоналног тужилаштва у предмету КТ-98/01-РЗ, чији исказ је суд на главном претресу дана 20.04.2017. године прочитао у смислу одредбе чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП-а је навео да су пред почетак рата 1992. године, а пре критичног догађаја, у њихово село Камичак, често долазили војни полицајци Марко Пауковић и Драган Бајић, које није познавао пре рата, јер је радио у Словенији. Добро их је упознао у време када је почео рат, они нису ни скривали своја имена и сви у селу су знали како се зову, а са њима је и он комуницирао. Редовно су долазили у село црвеним луксузним „Голфом“, мисли да је то био [REDACTED] ауто, који је био из села Камичак. Критичне вечери договорио се са супругом Муниром да преспавају у Минкиној кући, због сигурности, [REDACTED] кућа је удаљена од његове куће неких 30 метара. Прво је отишла супруга, он је отишао за њом и када је дошао код [REDACTED] у кухињи су биле [REDACTED], он је сео на кауч који се налазио испод прозора и исти је гледао према улици. Док је седео, зачуо је звук аутомобила, погледао је кроз прозор и видео је црвени „Голф“, а 15 минута након проласка тог аута према средишту села, зачула се снажна пуцњава из правца његове куће. Касније је сазнао да су војни полицајци Пауковић и Бајић пуцали на кућу [REDACTED], која је удаљена од куће у којој је он био неких 50 метара. Сутрадан му је комшиница Бехар Есма рекла да је видела када су се црвеним „Голфом“ до [REDACTED] куће довели Пауковић и Бајић, да су пуцали у улазна врата [REDACTED] куће, као и да су провили улазна врата његове куће и да су улазили у кућу, али да [REDACTED] тада није био у кући, јер је био код [REDACTED]. Потом је видео да се тај ауто враћа, ишао је споро, видео је људе у ауту и како иде према Минкиној кући. Пошто се ауто кретао веома споро, видео је када су се отворила врата од аута и зачуо је прасак од аутоматског оружја, затворила су се врата од аута, који је наставио даље да се креће према главном путу. Након што је утихнула пуцњава [REDACTED] је изашла на веранду да види где је пуцано и када се вратила рекла им је да је видела комшију [REDACTED] како лежи у локви крви и да хрче, али јој је он одговорио да не хрче већ да је убијен. Након неких пет минута чули су да се тај ауто враћа ка [REDACTED] кући и тада су жене повикале да се он склони да их не би дирали зато што је мушкарац, јер су у кући осим њега биле све жене и

због тога је он ушао у собу која се налазила поред баште и сео је на кауч. Недуго од уласка у ту собу, зачуо је галаму и изговорене речи „Отварај усташку вам мајку, храните банду у шуми“ и зачула се страшна пуцњава из аутоматског оружја из правца кухиње где су се налазиле жене. Пре саме пуцњаве зачуо је гласове жена и чуо је глас Сулејмановице односно [REDACTED] која је тим лицима запомагала речима „Немојте ми детета убити“, на то су њих двојица одговорили „Нећемо“. Након тих речи, зачуо се прасак из аутоматског оружја и препознао је глас своје супруге [REDACTED] која је изговорила „Ај мајко“. Након тога није чуо никакве јауке, нити било који други знак живота тих жена, ни детета. Добро се сећа гласова лица, која су побила недужне жене и дете и сигуран је да су то били и да су то учинили војни полицајци Драган Бајић и Марко Пауковић. Пошто је био у страху, остао је да седи непомичан на каучу и када је чуо звук аута, остао је да седи ту где је седео још сигурно три сата, јер није смео да изађе напоље. Када је дошао себи устао је, отворио врата собе и кренуо у правцу излаза из куће. Тада је у кући био потпуни мрак и није се ништа видело, није окретао главу према вратима од кухиње где су биле убијене жене, преко веранде је изашао на степенице и у дну степеница на подесту видео је да [REDACTED] лежи у крви. Ништа није проверавао, нити је дирао тела, већ се брзим кораком упутио у правцу куће [REDACTED], који је удаљен од Минкине куће око 300 метара. Када је дошао у појату било је света и то [REDACTED], било је и других људи којима је рекао шта се десило у [REDACTED] кући. Наредног јутра упутио се ка [REDACTED] кући и када је дошао пред њену кућу, затекао је [REDACTED] да лежи на истом месту, где је и претходне вечери лежао мртав. Када је ушао у кућу кренуо је ка кухињи и видео је [REDACTED], како беживотно седи наслоњена на кауч имала је рану од метка на сред чела, а траг крви се спуштао из ране према устима, видео је остале убијене жене и цурицу и све су биле прислоњене једна на другу. Пошто су сви били мртви упутио се у шталу [REDACTED], где је био и претходну ноћ. Након сат времена од његовог изласка из [REDACTED], дошла је српска војска из села Пећи и око 10,00 часова дошао је [REDACTED], код њега кући који је био командант Војске РС, питао га је „Шта ти [REDACTED] ходаш“ и он му је одговорио да мора да иде одатле. Провео је са [REDACTED] сат времена, [REDACTED] га је питао ко је то урадио, није ништа смео да му одговори иако је знао ко је то урадио. Иначе [REDACTED] је био командант војске и убеђивао га је да су то урадиле „зелене беретке“ и говорио му је да су то њихови урадили, он је [REDACTED] одговорио да то нису урадили њихови, али му није ни рекао ко је то урадио. Након што је [REDACTED] са тим војником отишао, дошла је цивилна полиција из Кључа са судијом и камером и исти су улазили у кућу код [REDACTED]. Неко од присутних из полиције је рекао да их закопају негде близу, а они су рекли да ће их закопати у долини испод куће и са још неким људима је закопао побијене, а нису им ни ценазу држали, јер су се плашили да ће још неко страдати. Након два-три дана од овог догађаја цело село се иселило у село Томина, један део мањи је отишао у Кијево. Након тога је у Томини срео [REDACTED] која му је причала да је то исто вече лично видела Пауковића и Бајића, да су дошли црвеним „Голфом“ и када су изашли из кола упутили су се ка [REDACTED] кући кога су дозивали и на чију кућу су пуцали. Такође му је рекла и да су провалили у [REDACTED] кућу, као и да када су изашли из његове куће су се упутили у правцу [REDACTED] куће. Навео је да је и раније давао исказе државним органима везано за овај случај. Категорички тврди да су убиство цивила починили Марко Пауковић и Драган Бајић, а име [REDACTED] је погрешно уписано, јер тог човека он не познаје, нити га је икад познавао.

Сведок [REDACTED] испитан дана 06.12.2001. године пред Кантоналним судом у Бихаћуу предмету KI 7/01-RZ чији је исказ на главном претресу прочитан у смислу чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП, навео је да је по избијању рата живео са женом и петоро деце у селу Камичак, засеок Бехари. У ноћи када су убијени [REDACTED] он је био у појати власништво [REDACTED]. У то време није смео да ноћева у својој кући, а жена и деца су била у кући [REDACTED]. Добро памти да је то било 10. октобра 1992. године око 19,00 сати. У тој авлији су поред [REDACTED] и још њих неколико. Наишло је на раскрсници возило црвени Голф, био је мрак и он је побегао у појату, јер се преплашио. Видео је када је Голф стао на тој раскрсници и када су из њега изашли Марко Пауковић и Драган Бајић, који су били у војним униформама. Када су изашли из тог возила, упутили су се према кући [REDACTED], која се налазила преко пута те раскрснице. Када су стигли до [REDACTED] куће из пушака, које су носили, испуцали су рафал у његова врата и кућу и дозивали су [REDACTED] да изађе из куће и викали су да му неће ништа учинити. Међутим, те вечери [REDACTED] је био код [REDACTED]. Након тога Пауковић Марко и Бајић Драган су се вратили у црвени Голф и тим возилом су се упутили низ село и отишли су до куће [REDACTED]. Када су дошли до куће [REDACTED], одмах је чуо један рафал и после тога је чуо још рафала, а он је тада био удаљен од [REDACTED] куће 200 метара и само је чуо рафал. Нико није смео да изађе вани и сви су били у појати. Негде око поноћи у појату је дошао [REDACTED] и рекао им је да су их све побили и то [REDACTED] на улазу куће [REDACTED], а да су у кући убили [REDACTED]. Рекао им је још да је и он био у тој кући где су оне убијене, али да је био у другој соби и да њега нису видели, а да су то учинили полицајци Пауковић Марко и Бајић Драган. Када је ујутру изашао из појате отишао је до куће [REDACTED] да види шта му се дешава са породицом и видео је да на ту кућу нико није пуцао. Касније је отишао до куће [REDACTED] и видео је на улазу мртвог [REDACTED], који је лежао на степеницама, а испод њега је била крв и тада није улазио у кућу. Обавестили су српску полицију у Подовима, долазила је њихова комисија на увиђај и тада је он са том комисијом улазио у кућу и видео је четири тела [REDACTED] и сва тела су била у једној соби. У тој соби је било пуно крви и нема сумње да су побијени из ватреног оружја. Познавао је добро Пауковић Марка и Бајић Драгана, они су били полицајци и пре овог случаја долазили су у село и вршили су контроле и тада је и разговарао са њима. Критичне вечери препознао је Пауковић Марка не само по изгледу већ и по гласу и када су изашли из возила препознао их је обојицу. Иначе Пауковић Марко је био плав, висок и на себи је имао војну униформу, био је родом из Козице, док је Бајић Драган био из Томине, био је нижи и црн. Закључио је да нико није могао да убије ове људе осим њих двојице, јер нико није сем њих те вечери долазио са оружјем. Видео је када су изашли из возила са наоружањем и зачули су се рафали и после рафала чуо када се упалило возило Голф и видео је када је возило отишло. У то време њих двојица су му по спољнем изгледу изгледали као да имају по 30 година. Били су наоружани аутоматским пушкама, а поред пушака имали су и пиштоље и критичне вечери је видео да су код себе имали аутоматске пушке.

Сведок [REDACTED] испитан дана 15.05.2007. године пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ у предмет КТ 98/01-РЗ, чији исказ је суд на главном претресу дана 20.04.2017. године прочитао у смислу одредбе чл. 406 ст. 1 тач. 1

ЗКП-а је навео да је дана, када су убијени цивили у селу Камичак, негде око 19-19,30 часова, седео у кухињи у својој кући, када је зачуо звук аута, погледао је кроз прозор и видео је црвени „Голф“ без таблица у којем су била два лица. Због удаљености у том тренутку није одмах препознао лица која су у ауту, али је видео да на себи имају војне маскирне униформе. Док је био у кући видео је да се та кола окрећу пред кућом [REDACTED], чија кућа је од његове удаљена неких 30-ак метара. Пошто је видео да ти мушкарци у ауту имају маскирне војне униформе, знао је да је то полиција, осетио је опасност па је због тога изашао из куће и упутио се ка кући [REDACTED], јер су се мушкарци крили код њега у ноћним сатима. Док је ишао према [REDACTED] кући видео је да из црвеног „Голфа“ излазе два униформисана лица и одмах је препознао Пауковић Марка и Бајић Драгана. Полиција је обично долазила у току дана, а не у вечерњим сатима, па је због тога мало застао, јер је хтео да види шта ће се дешавати. Видео је да су пред улазна врата [REDACTED] куће дошли Пауковић Марко и Бајић Драган, Пауковић је био ближе вратима, а Бајић је стајао одмах уз Марка и чуо је када је Пауковић Марко гласно дозивао [REDACTED], говорио му је да отвори врата и да му неће ништа и да уколико не отвори врата да ће га убити и заклати. Викао је Марко Пауковић, а зна да је Пауковић викао, јер му је познавао глас, док Бајић ништа није говорио, али је стајао уз Марка и обојица су имали аутоматске пушке са железним преклопом. Док су стајали пред [REDACTED] кућом, држали су аутоматско оружје на готове и оружје им је било у рукама усмерено према кући [REDACTED]. Пошто се из Дурсумове куће нико није јављао, Пауковић Марко је из аутоматске пушке испуцао дужи рафал у правцу врата куће [REDACTED], непосредно после те пуцњаве зачуо се снажан удар у врата, а није видео чиме је ударено у врата. Видео је да су Пауковић и Бајић ушли у [REDACTED] кућу и након кратког времена зачуло се више пуцња у самој кући. Пошто се све одвијало брзо, а он је био у страху за свој живот побегао је брзим кораком у правцу ка [REDACTED] кући. Након пет-десет минута од доласка у [REDACTED] кућу, зачуо је звук аута који се примицао [REDACTED] кући и видео је да је то исти црвени „Голф“, кога је претходно видео код [REDACTED] куће, а којим су претходно дошли Пауковић и Бајић. Потом се „Голф“ зауставио испред дворишта [REDACTED], видео је да је Пауковић седео за воланом, а на месту сувозача седео је Бајић. Када је ауто стао пред [REDACTED] кућу, видео је и чуо је да Пауковић нешто разговара са [REDACTED], али се не сећа шта су њих двоје разговарали, јер је био уплашен. Након 10-ак минута, зачуо је паљбу из аутоматског оружја у правцу куће која води ка излазу из села и након те пуцњаве све је утихнуло. Иначе те вечери његова жена и деца су отишли на конак у кућу [REDACTED], јер су и иначе одлазили једни код других због међусобне сигурности. Негде око поноћи код [REDACTED] мокар и задихан и легао је поред њега, питао га је „Јеси ли то ти [REDACTED]“, па када му је потврдно одговорио [REDACTED] му је рекао да су тамо доле све побили. Још му је [REDACTED] рекао да су убијени [REDACTED]. Наредног јутра је отишао до куће [REDACTED] да обиђе породицу и док је пролазио поред куће [REDACTED], видео је да су улазна врата куће отворена, али није улазио у кућу, јер је журио до [REDACTED]. Када је дошао код [REDACTED], она му је рекла да су пуцали на кућу [REDACTED] и да је видела да су то били Бајић Драган и Пауковић Марко. Након тога је отишао у кућу [REDACTED], на степеницама куће је затекао убијеног [REDACTED], који је лежао трбухом окренутим према степеницама, испод њега је била локва крви. Тада је пристигло још мештана и пре доласка полиције, дошао је и заповедник војне полиције [REDACTED] их је питао да ли

знају ко је побио те људе, када су му одговорили да не знају, он им је рекао да су то урадили њихови шумари. Колико се сећа [REDACTED] није улазио у кућу, убрзо је отишао са тим војником и након што су они отишли дошли су војна полиција и доктор Мацановић, који је и прегледао убијене људе. Када је ушао у кућу видео је мртву [REDACTED] у седећем положају, крв јој се сливала низ лице. Поред ње је испруженим телом низ собу мртва лежала [REDACTED], која је у то време имала 12 година, а глава јој је била на мајчиним ногама, док су [REDACTED] мртве лежале једна поред друге. Наређено им је да ових пет убијених лица сахране испод куће [REDACTED] у долини, што су они и учинили, ставили су их у ћебад и тако су их и покопали. Навео је да су Пауковић Марко и Бајић Драган претходног дана били у маскирној униформи војне полиције, наоружани аутоматским пушкама и скоро су свакодневно долазили у њихово село црвеним „Голфом“. Сутрадан након убиства почело је исељавање целокупног становништва Камичка у место Томина. Тог дана дошао је Марко Пауковић црвеним „Голфом“ и питао га је да му да своје ствари из куће и своје благо, коње и краве, али му је он рекао да му неће ништа дати и нека остане иза њега па како буде, а Марко Пауковић је након ових његових речи сео у ауто и отишао.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 15.05.2007. године је навео да је највероватније било дана 10.10.1992. године када је отишао код [REDACTED], где је било пуно људи и деце. Негде око 20,00 часова зачуо се звук аутомобила, Бехар Хајрудин и он су стајали поред једног прозора, док је [REDACTED] стајала поред другог прозора. У једном тренутку [REDACTED] је гласно рекла да је прошао црвени ауто и да се у њему налазе војни полицајци Пауковић Марко и Бајић Драган, а он је [REDACTED] сугерисао да прати шта се дешава и да им говори где се полицајци налазе како би [REDACTED] и он могли да побегну кроз прозор и [REDACTED] их је потанко и извештавала шта се дешава. Чула се вика и галама и чуо је када је Марко Пауковић рекао „где би могао сад бити“, сигуран је да је то Марко рекао, иако га није видео, јер га је познавао и пре овог догађаја и Марко је скоро сваки дан долазио у село, заједно са колегом полицајцем Бајић Драганом. Убрзо након галаме, зачуо се прасак из аутоматског оружја и снажан удар и лупњава, стајао је поред прозора и спремао се да бежи, када се чуо још један пуцањ који је одјекнуо у унутрашњост куће. Након пуцњаве у кући је затихнуло и могао се чути жамор и разговор између Пауковић Марка и Бајић Драгана, али није разумео о чему су причали. Непосредно после тога зачуло се паљење мотора, као и да се ауто удаљава од његове куће и 10-ак минута након тога то возило је поново прошло поред [REDACTED] куће. Касније је чуо да су Пауковић Марко и Бајић Драган тим „Голфом“ ишли до куће [REDACTED]. Када је ауто дошао до куће [REDACTED], искључио се мотор и зачула се лупа врата од аута. Чуо је лупање испред куће [REDACTED], који није био код куће, јер је заједно са породицом конвојем напустио Камичак. Након неколико минута из правца куће [REDACTED] зачуо се рафал средње јачине, испалено је пет или шест метака и све је утихнуло, а након пар минута поново се чуо ауто. Када је чуо пуцњаву, чуо је да ради и мотор па је закључио да они пуцају у ваздух док пролазе кроз село, након тога поново се чуо звук аута као да се враћа и за кратко време је зачуо више јачих рафала из правца куће [REDACTED]. Иначе те вечери нигде није излазио, а рано ујутру је отишао до своје куће да види шта се дешавало и том приликом је видео чауре од аутоматске пушке пред улазним вратима, врата су била широм отворена, застакљени део врата је био разбијен, а на зиду и на дрвеном сандуку за брашно

видели су се трагови метака. Потом је отишао до [] куће и видео је [] мртваг на степеништу [] куће, глава му је била окренута према степеницама и локва крви је била испод тела, а у кућу није улазио где су биле убијене жене и девојчица. Није се пуно задржавао, јер се плашио да ће доћи по њега и да ће га одвести. Након овог догађаја одмах су почеле приче да су то починили војни полицајци Пауковић Марко и Бајић Драган, који су редовно долазили у њихово село. Никога није видео у селу Камичак, осим Пауковић Марка и Бајић Драгана, који су заједно долазили, а Пауковић Марко је оставио посебан утисак на њега, јер је био врло екстреман. Иначе Драган Бајић је редовно долазио са Марком Пауковићем, Бајић је био војни полицајац, нижи растом од Пауковића, имао је краћу тамнију смеђу косу у односу на Пауковића. Навео је да су Бајић и Пауковић носили маскирне униформе маслинасте боје, имали су само опасаче, а Бајић је био наоружан аутоматском пушком 7,9мм. Касније је од [] сазнао за убиство људи и девојчице и да су то убиство починили Марко Пауковић и Драган Бајић. Након овог догађаја дошло је до исељавања становништва.

На главном претресу дана 10.03.2017. године сведок [] је навео да је Драгана Бајића и Марка Пауковића упознао маја месеца 1992. године, долазили су у село најмање једанпут дневно и они су било војна полиција за село Камичак. Носили су маскирне униформе, мрко зелене и аутоматске пушке, а Марко је носио за појасом и пиштољ. Увек су долазили у село црвеним „Голфом“, који су узели од његовог пријатеља, никада није видео некога са њима да долази. Када су долазили испитивали су их за људе који су се крили по шуми, да ли им достављају неке информације и да ли им достављају храну и Марко је говорио да ће их протерати из села уколико то чине, што се на крају и обистинило. Критичном приликом је био у Камичку, али није био у својој кући, већ је био у кући [], чија је кућа преко пута његове куће, удаљена је неких 20-30 метара од његове куће. У [] кући су били још и двоје [] са своје петоро деце, [] и његова мајка. Видео је да су пред сумрак дошли црвени „Голф“ и трактор, зна се да су тим аутом једино долазили Марко Пауковић и Драган Бајић, тај ауто су паркирали испред његове куће, у башти. Дошли су пре него што је био потпуни мрак, а тај дан је био облачан и ту ноћ је лила киша, севало је и грмело. Када су провалили у његову кућу већ је био пао мрак. Зна да су провалили у његову кућу, јер га је претходни дана Марко Пауковић питао где спава и он му је одговорио да спава у кући, а претходно су његови жена и деца конвојем отишли из Кључа. Није смео да иде са породицом из села, јер је у Пећи постојао пункт на којем су издвајали мушкарце па се бојао да иде из села. Кућа [] у којој су убијени људи је такође на супротној страни од [] куће и удаљена је неких 60 до 100 метара од [] куће. Када су дошли „Голфом“ [] је изашла на улазна врата своје куће, јер су улазна врата била окренута ка његовој кући, чула је лупање и вику, приближио се и он [] и чуо је када је један од њих двојице рекао „а где би могао вечерас бит“ и не зна шта је друго било. Иначе он је стајао поред прозора који је био окренут [] кући и био је спреман да бежи уколико је било потребно. Пошто је био отворен прозор чуло се када се поново упалио „Голф“ и да иде према излазу за Сански Мост и чуо је када је испаљен кратки рафал. Помислио је да пуцају у ваздух и да хоће да их уплаше. Међутим, чуо је када се „Голф“ поново враћао ка селу и чуо је поново отприлике три-четири кратка рафала, тако му се чини, али није сигуран.

Сутрадан је отишао својој кући да види шта се десило. Видео је да су врата исцепана од метака и да је проваљено у кућу, ствари су биле разбацане по кући, видео је да му нема кожне јакне и парадних ципела, а на кревету је био бачен телевизор са метком на сред екрана. Полиција није вршила увиђај у његовој кући, а не зна због чега то нису урадили. Такође је сутрадан од [REDACTED] сазнао да су људи убијени. Мештани су ишли да виде људе што су убијени, али он није ишао, јер се бојао за своју сигурност и било му је сумњиво што су прво њега тражили. Када је завршен увиђај, који је обавила полиција, убијени људи су укупани, увече је дошла друга војска из Пећи и речено им је да морају да се селе и народ се иселио у Кијево и Томину.

Не зна да ли би могао да препозна Драгана Бајића, јер је прошло 24 године од када га је видео задњи пут, Марко је имао плаву, коврцасту косу, висине око 180 цм, а Драган је био црн дечко, мало нижи од њега.

Његова бивша супруга се зове [REDACTED] и није му познато да је њен надимак Ивка. Познаје [REDACTED], она је комшиница и данас живи у Камичку. Није му познато да се његова бивша супруга дружила са [REDACTED], јер није ни имала времена. Сумњао је да је Марко Пауковић хтео да га убије, јер га је претходно питао где спава и зато што је провалио у његову кућу. Није претходно био ни у каквој свађи нити завади са Пауковићем. Не зна да ли у 20.00 часова пада мрак.

Након што је сведоку предочен део исказа сведока [REDACTED] у коме се изјашњавала да је [REDACTED] супруга сведока сарађивала са Бајићем и Пауковићем и да је „ходала“ са Пауковићем, да је пила кафу са њима и послала је Марка да јој убије мужа [REDACTED] сведок је навео да прв пут чује на суђењу да је његова бивша супруга била сарадник и да је ходала са Марком, он то не зна.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић како је знао када се око 20.00 часова зачуо звук аутомобила који је ишао од правца главног пута који повезује Кључ и Сански Мост куда је тај ауто ишао, сведок је одговорио да није знао, него су видели „Голфа“ и трактор када су дошли у село и они нису више излазили из села, препознао је глас, већ познаје човека шест-седам месеци. Сигуран је сто посто да је то глас Марка Пауковића, јер је Пауковић знао и њему је рекао да спава у кући. Сигуран је да је све то Пауковић урадио у његовој кући.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да ли сведок зна како изгледа аутоматска пушка калибра 7,9мм с обзиром да је у својој одбрани навео да је Пауковић или Бајић био наоружан аутоматском пушком тог калибра, сведок је одговорио да је он само претпоставио да је то аутоматска пушка, а о калибрима не зна ништа, једино зна да је војна пушка и видео је да му иста виси па је зато тако инстинктивно рекао. Не зна и не може да каже да ли уопште постоји пушка тог калибра.

На питање опт. Драгана Бајића да ли је видео или није видео ауто испред своје куће, сведок је одговорио да је видео ауто пред својом авлијом, није био пред прозором када је његова кућа проваљивана већ је био пред улазним вратима.

Након што је опт. Драган Бајић предочио део његовог исказа у којем је навео: „Пошто је [REDACTED] те прилике већ стајала на улазним вратима, ја сам се прикрао њој иза леђа али тек толико да чујем шта се дешава, мада нисам могао непосредно опажати очима“, сведок је навео да није видео ако је био мрак, једино је могао да види када сиђе.

На питање опт. Драгана Бајића да ли је видео да ли је [REDACTED], који је био са њима у кући, гледао кроз прозор ка улици, сведок је одговорио да он то не зна.

На питање опт. Драгана Бајића да ли зна где је ауто кренуо када су завршили у његовој кући, сведок је одговорио да је ауто кренуо ка [REDACTED], доле ка раскрсници, [REDACTED] кућа је удаљена до 30 метара од [REDACTED] куће, док је [REDACTED] кућа удаљена неких 10-ак метара [REDACTED] куће и налази се на истој страни као и [REDACTED] кућа

На питање опт. Драгана Бајића да ли је икада имао неку непријатност од њега, сведок је одговорио да он никада лично није имао никакву непријатност од стране Драгана Бајића. Зна да су ту ноћ када је проваљена његова кућа да је убијен [REDACTED] и сви остали. Када је дошао пред [REDACTED] кућу видео је да [REDACTED] потрбушке лежи убијен. Прерата је био у [REDACTED] кући, а после убиства није никада више тамо ишао.

У вечерњим сатима није било пешака по селу и ако их је било то је било по дану, а по ноћи нико није долазио, нити је пљачкао људе по селу. Не зна када је почео рат у Босни.

На питање опт. Марка Пауковића да ли му је нешто лоше учинио или некад нешто погрдно рекао или да је некога тукао, сведок је одговорио да му никад ништа није лоше рекао, нити учинио, као и да никада није видео да је некога тукао.

На питање опт. Марка Пауковића да ли му је познато ко су шумари и да ли је неко од тих шумара погинуо, сведок је навео да не зна ко су то шумари, јер по шуми није био, нити му је познато да ли је неко од тих шумара погинуо.

Сведок [REDACTED] у исказу који је дао пред Унско-Санским кантоном МУП-а, Управа полиције Сектор криминалистичке полиције 05-07/03-06-331/13 дана 20.02.2013. године навео је да је до 1995. године живео у породичној кући са оцем, супругом и троје деце у месту Томина, Општина Сански Мост. Маја месеца 1991. године добио је позив из Штаба територијалне одбране Сански Мост да се јави у Шесту Санску бригаду, што је и учинио и са том јединицом која је била у склопу ЈНА ишли су на ратиште на подручју Републике Хрватске. Током априла месеца 1992. године бригада се вратила на подручје Санског Моста у село Лушци Паланка, где је формирана Шеста Санска бригада, као Војска Републике Српске. Распоређен је у команду Пете Томинске чете и радио је на пословима техничког обезбеђења команде, командир је био [REDACTED] и били су смештени у некадашњој згради земљорадничке задруге у Томини. Добио је задужење да дежура на војно-полицијском пункту, заједно са њим су дежурали Пауковић Марко, Драган Бајић, [REDACTED]. Њихов командир је био Пауковић Марко, а старешине су им били [REDACTED]. Контролу села вршили су Пауковић Марко, [REDACTED] Бајић Драган, [REDACTED] и он, а на располагању су имали ауто марке „Голф 2“, црвене боје, који су углавном возили Пауковић Марко и Бајић Драган, понекад је возио [REDACTED] и он скоро никада то возило нису возили. Октобра месеца 1992. године у команду је јављено да су убијени људи у селу Камичак па су отишли на лице места [REDACTED] и он, сећа се да је улазио у једну кућу и да је видео лешеве убијених у кући, било је убијених жена, дете и један човек, а мисли да је убијено петоро људи. Зна да су на лице места дошли припадници полиције из Кључа заједно са истражним судијом и лекаром и да су извршили увиђај. Није му познато да ли је [REDACTED] открио извршиоца или не, а тог дана када су били на увиђају са њима нису били Пауковић Марко, Бајић Драган и [REDACTED], јер су остали у команди у Томини. Само једанпут и то половином јула месеца 1992. године су Пауковић, Бајић, [REDACTED] и он ишли на ратиште у Градачац у испомоћ чети капетана [REDACTED] која чета је

припадала Шестој Санској бригади и тамо су остали до краја августа 1992. године, када су се и вратили у јединицу. Сигуран је да су до краја рата сва петорица остали у Томини у тој јединици, као и да су били тамо и пет дана пре 10.10.1992. године. Најчешће по терену села Камичак и других села су ишли Пауковић, [REDACTED] и Бајић, док су он и [REDACTED] остајали у војној команди.

На главном претресу дана 02.12.2016. године сведок [REDACTED] је навео да познаје оптужене Драгана Бајића и Марка Пауковића, јер су заједно били припадници војне полиције и били су у обезбеђењу капетана односно официра безбедности [REDACTED] и њихов задатак је био да прате те безбедњаке и обезбеђују простор. То је било при команди Петог батаљона „Томинске чете“, али су они били само обезбеђење капетана. Долазили су у контролу и у село Камичак возилом „Голф“ црвене боје. Њихов задатак је био да обезбеђују села Камичак, Врпоље, Хрустово, Томинску Паланку и Кијево. Иначе он је обезбеђивао [REDACTED], а оптужени Бајић и Пауковић су обезбеђивали [REDACTED]. Колико се сећа он се априла месеца 1992. године придружио Петом батаљону „Томинске чете“. Није познавао пре рата оптужене, а упознао их је када је формирана чета. Седиште чете је било у Земљорадничкој задрузи у Томини и није до краја рата остала команда у Томини већ се касније преместила у Сански Мост. У обилазак терена најчешће су ишли оптужени Бајић, Пауковић и са њима је ишао и [REDACTED], а он је ишао можда два-три пута. Не сећа се да ли су у обилазак терена оптужени ишли и возилом „Лада“. Није познавао цивиле који су убијени, а октобра месеца када су убијени цивили и то наредног дана од тог убиства у јутарњим сатима ишао је на лице места са [REDACTED], не сећа се да ли су ишли возилом „Голф“. Када су стигли затекли су цивилну полицију из Кључа са тужиоцем и доктором и они су већ обавили увиђај. У кући су били убијени цивили, ушао је у ту кућу и када је видео мртве људе, одмах је изашао и није гледао ништа око по кући. Не сећа се да је видео некога на степеништу. Није му познато чија је била кућа у којој су убијени цивили. Мисли да су, у време када су кретали на увиђај, оптужени Бајић и Пауковић били у команди у Томини, јер су сви били у команди. У време када су убијени цивили он је био у својој кући у Томини, која је била удаљена од команде неких 50-100 метара. Не сећа се какву је униформу носио Пауковић Марко, а од наоружања сви су имали аутоматске пушке и пиштоље, не сећа се да је неко имао шкорпион. Не може да се сети да ли су са њим 27. маја 1992. године на пункту код Врпољског моста у Томини дежурали Пауковић Марко, Драган Бајић, [REDACTED]. Није му познато да се Марко Пауковић од фебруара месеца до краја маја налазио у Вучитрну. Не може да се сети да ли је Марко Пауковић био до краја рата заједно са њим. Не сећа се и није му познато да је Марко Пауковић рањаван. Сећа се да су неке припаднике Српске војске, чији је командир био Чедо, привели Марко Пауковић, Драган Бајић и [REDACTED]. Иначе Муслимани су говорили да су цивиле убили војници којима је командир био Чедо. Носили су маскирне униформе, он је носио и бели опасач, док Марко Пауковић није имао бели опасач. Мештани су долазили и жалили су се да их малтретирају војници који су долазили из Пећи. Нико се није жалио на Пауковић Марка и лепо су говорили о њему.

Када је сведоку предочен део исказа у коме је навео „одговорно тврдим да смо ми били у Томини и пет дана пре и касније до краја рата“, сведок је навео да иако је говорио у множини да је он мислио на себе и говорио је о себи. Не зна ко је био командир на Врпољском мосту, а познаје [REDACTED]. Сећа се да су јула месеца отишли на

Градачац, отишло је њих петорица и тамо је Драган Бајић био рањен. Не може да се сети ко је [REDACTED], ни да ли је она привођена. Не сећа се да ли је неко од људи који су привођени добио батине. Сећа се да се 2007. године видео са Пауковић Марком, али не може да се сети о чему су тада причали. Није му познат [REDACTED] нити познаје било кога од [REDACTED]. Када је повређен на Градачцу премештен је у цивилну заштиту, јер је био неспособан за војну службу и за одлазак на ратиште. По његовом мишљењу Драган Бајић и Марко Пауковић нису криви, познаје их док су били заједно и вероватно је да они не би могли да ураде то што им се ставља на терет.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 15.05.2007. године је навела да нема непосредних сазнања о догађају од 10.10.1992. године који се десио у кући [REDACTED], када су побијени мештани насеља Камичак и о том догађају је накнадно сазнала. Навела је да су јој познати Марко Пауковић и Бајић Драган, јер су се према њој нељудски понашали, користили су своју униформу и власт коју су имали, те оружје и аутоматске пушке како би је психички и физички малтретирали. Вређали су је, тукли су је све до смрти од које су је спашавале комшије и комшије су јој указивале и прву помоћ. Такође је Марко Пауковић тукао и њену свекрву [REDACTED]. Зна да су Марко Пауковић и Бајић Драган користили ауто „Голф 2“, црвене боје.

На главном претресу дана 27.01.2017. године сведок [REDACTED] је навела да су Драган Бајић и Марко Пауковић били страх и трепет народу у Камичку, али када су убијени људи у селу, она није била присутна, јер је избегла у Травник, а пред крај рата 1994. године чула је о тим убиствима од комшија [REDACTED] и осталих који су видели да је то урадио Марко са својом екипом и нико други то није могао починити него само они. Иначе она је отишла у Травник почетком септембра месеца 1992. године. Док је боравила у селу зна да су Пауковић и Бајић премлатили и опљачкали свакога кога су стигли и нико није смео ни да дише када би се они појавили са црвеним „Голфом“, а поготово Марко, који је био њихов вођа. Не може да се сети да ли је тај „Голф“ имао таблице, нити колико је имао врата, а зна да су га украли од Минце Бећировића. Тим „Голфом“ у село су долазили Марко Пауковић, Драган Бајић и још један плави мушкарац, који је ишао са њима. Почели су да долазе у село када је рат почео и представљали су се као војни полицајци који ће чувати цивиле од узнемиравања друге војске, а на крају се испоставило да су баш они ти који туку и убијају цивиле, а она је једна од тих која је преживела Марков удар и последице од тога има и данас. У два наврата је Марко тукао и давио и сви су били у страху од Марка, јер је он био главни и људи су га се плашили. Први пут је Марко тукао августа месеца 1992. године, тукао је и њену свекрву и ударио је кундаком. Једном приликом Марко је тукао пред њеном кућом и сломио јој је вилицу, били су присутни њена свекрва и деца, а други пут је видела [REDACTED] када је Марко тукао. Када је Марко долазио у село имао је маскирну униформу, бели опасач и аутоматску пушку, сви који су ишли са њим имали су пушке, а међу њима је био и Драган Бајић. Познаје [REDACTED], а никада није водила Пауковића и Бајића у њену кућу. Једном приликом је Марко пресрео на улици и питао је где је кућа [REDACTED], са њим је био и Драган Бајић и она је показала Марку где је [REDACTED] кућа. Тада је морала Марка и Драгана да [REDACTED] кући, преварили су је тада, јер јој је Марко рекао да му је [REDACTED] колега и да су заједно радили у фабрици „Кршко“. Иначе сви

су морали да раде што им је Марко тражио, а она се њега бојала, јер ју је тукао. Сутрадан су сазнали да је [REDACTED] опљачкао Марко и да јој је узео све што је имала. Била је присутна када је Марко тукао стару Дидовић Меку и још једну жену, чијег имена не може да се сети, и те жене су умрле одмах после рата. Не познаје [REDACTED], а чула је за њега да је неки командант, никада се није срела са њим, нити су попили заједно кафу, нити познаје [REDACTED]. Тада су се Муслимани скривали по шуми, међу тим људима је био и њен рођак [REDACTED], кога је убио Марко Пауковић. Не зна да ли је те људе неко хранио, ни да ли су они силазили у село, као ни како су преживљавали. Никада се није срела са [REDACTED]. Навела је да ју је Марко тукао због [REDACTED] јер је мислио да га она храни и када је убио [REDACTED] дошао је код ње и рекао јој је да га је убио, а онда је њу тукао. Пошто више није могла да издржи батињање тражила је излазницу из села и септембра месеца 1992. године је отишла из села.

Када је сведоку предочен део одбране опт. Марка Пауковића у коме се изјашњавао да је сведок [REDACTED] сарађивала са њиховом јединицом и да је долазила код Гојка Шауле, сведок је навела да то није тачно и да жена која је долазила код њих сада живи у Немачкој и зове се [REDACTED] и затражила је од Марка да не оптужује њу за нешто што није тачно. Иначе [REDACTED], кога је Марко тражио да убије и [REDACTED] не сме да се врати у Камичак.

Сведок [REDACTED] испитана дана 15.05.2007. године пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ у предмету КТ-98/01-РЗ, а чији исказ је суд на главном претресу дана 20.04.2017. године прочитао у смислу чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП-а је навела да се сећа догађаја који мисли да се десио октобра месеца 1992. године и у то време комшије су спавале једни код других због међусобне сигурности. Критичном приликом и то предвече, зачула је галаму изнад своје куће, изашла је на улицу и видела је да испред куће [REDACTED] стоје кола црвене боје и да два војника са пушкама у рукама стоје пред [REDACTED] кућом. Чула је вику и да дозивају [REDACTED] да им отвори врата, чула их је како говоре да знају да је код куће, зачула се снажна пучњава, опет галама и онда је заћутало. Пошто се уплашила побегла је ка штали, али је видела комшију [REDACTED] како трчи ка њеној кући и ушла је у шталу. Недуго после тога зачула је ауто пред својом кућом, али није излазила да види ко је то, јер је била уплашена, знала је да ауто вози полиција. Међутим, зачула је мушки глас иза својих леђа, окренула се и на вратима је видела двојицу војника у униформама, који су носили пушке у рукама и држали су их испред себе, један од тих војника је био виши, док је други био нижи. Војник који је био виши имао је благо коврцаву косу жуте боје, нижи је имао гушћу и краћу косу, зна да су ти војници били полицајци, јер су стално долазили у село Горњи Камичак. Знала је да је један од њих двојице из Козице, високи полицајац је питао да ли има некога у штали и питао је чија је то кућа, када му је одговорила да је то њена кућа он је питао да ли има некога у кући. Полицајци нису улазили у кућу, него су сели у ауто „Голф“, чији је власник био [REDACTED], окренули се и отишли путем према селу. Недуго после тога зачула се пучњава из правца излаза из села и то као да врве меци и чуло се још више. После тога је све утихнуло ништа се није чуло, осим кише која је падала. Након неког времена [REDACTED] јој је рекао да су у кући [REDACTED] на улазу, а испричао јој је и како се то десило, односно како су убијени ови људи.

Сведок [REDACTED] у исказу пред Унско-Санским кантоном Кантоналног тужилаштва Бихаћ КТ-98/01-РЗ од 01.06.2007. године је навела да је од почетка рата па до 10. октобра 1992. године живела у месту Камичак, Општина Кључ у породичној кући са троје малолетне деце, док је супруг [REDACTED] боравио у Словенији. Често је кроз село пролазио црвени ауто „Голф“ и знало се да тај ауто користи војна полиција, која је свакодневно долазила у село и малтретирала мештане. Војни полицајци који су долазили у село су били Пауковић Марко и Бајић Драган, а са њима је повремено долазио и [REDACTED], кога је једном приликом и упознала. Познати су јој Пауковић и Бајић, јер су се они представили и први контакт са њима је био у августу месецу 1992. године, када су дошли заједно са [REDACTED], тада су је испитивали где јој је муж [REDACTED] и у коју школу јој деца иду. Дошли су црвеним „Голфом“, којим је управљао Пауковић Марко. Након тога Пауковић Марко и Бајић Драган готово свакодневно су долазили у њену кућу и малтретирали су децу и њу, али је нису тукли, долазили су наоружани са аутоматским пушкама и стално је испитивали за рођака [REDACTED]. Такође су је Марко Пауковић и Драган Бајић опљачкали, јер је наводно закључен уговор са њеним мужем пред неким адвокатом и тада су јој узели ауто и трактор. Једном приликом је физички напао Пауковић Марко, ударао је шакама по лицу, а потом и по телу и пушком је ударио у пределу леђа. Пошто су је малтретирали, конвојем је дана 08.10.1992. године отишла из села, а накнадно је чула да су 10.10.1992. године у селу Камичак убијени људи у кући [REDACTED].

На главном претресу дана 27.01.2017. године сведок [REDACTED] је навела да је била у Камичку када су, од августа месеца 1992. године, у њену кућу сваки дан долазили и малтретирали њену децу и њу, Марко Пауковић, Драган Бајић и [REDACTED]. Навела је да су од ње одузели трактор, а од [REDACTED] су одузели ауто, па су се тим аутом возили и по селу народ плашили и малтретирали. Долазили су сваки дан у Камичак и малтретирали су народ, а њену су кућу опљачкали и Марко добро зна да је тај њен трактор одвезен на чување, а њен ауто марке „Рено“ је одвезао [REDACTED]. Навела је да јој је Марко рекао да ће јој вратити трактор када се она врати и она се и вратила још 1997. године, али никада ништа није добила. Када је њен даишић, њене мајке братић, убијен њу су малтретирали и терали је да призна да је она хранила шумаре и она је морала и да призна да их је хранила, јер у противном није имала излаза. Свакодневно су Драган, Марко и [REDACTED] тукли и малтретирали народ по Камичку и на крају су 05.10.1992. године и убили шесторо људи. Познато јој је да је то било тог дана, јер је тог дана морала да им да своју личну карту да би они преписали на своје име ауто и трактор, а она је морала тог дана да иде у Кључ, јер је морала силом прилика да се сели и те исте вечери су ти људи побијени. Није лично видела да су Драган, Марко и [REDACTED] убили те људе, а како су они сваки дан долазили у Камичак није имао ко други да то уради осим њих тројице. Иначе они су били у полицијским униформама и они су наводно били заштита Камичка и требало је да их чувају, али они то нису чинили, већ су их малтретирали и плљачкали. Када су долазили у село, долазили су аутом „Голф“, црвене боје, на којем су биле скинуте таблице. Навела је да јој је Драган прислањао аутоматску пушку, а и њену децу је малтретирао и када су долазили у село, носили су пушку, аутомат, ножеве и бомбе. Када су дошли по њену личну карту да им препише ауто, она им је рекла да им га не може дати, али су јој они одговорили да ће јој га узети на правни начин и да ће им уговор

сачинити адвокат из Сане и били су један другом сведоци. Тада је Марко одвезао трактор, однео је и саобраћајну дозволу са собом, а Ненад је одвезао ауто „Рено 4“, а њој су дали уговор. На уговору је потписан њен супруг [REDACTED], али је он тада био у Словенији, а она је из стр страха морала да потпише у његово име да им то даје. Колико се сећа, али није сигурна уговор је потписан отприлике 28. или 29. септембра. Иначе Марко јој је нудио 500 марака за тај трактор, али она није смела да узме тај новац, јер је исти вредео више пара.

Када је сведоку предочено да је на уговору наведен датум 05.10.1992. године, сведок је навела да је она те исте вечери морала са децом да оде из Камичка, дошла је у Кључ, где је провела три-четири дана, а након тога, мисли да је био 08. октобар када је отишла за Травник. Сутрадан по доласку у Кључ и то 06.10.1992. године чула је да су неки људи убијени, а чула је тако што је рекла да жели да се врати у Камичак, јер су јој тамо остале ствари, али народ који је долазио из села јој је рекао да су Марко, Ненад и Драган побили све доле. То су јој рекли [REDACTED].

Навела је да возилом „Голф“ у село нико није долазио осим Марка, [REDACTED] и Драгана. Познат јој је [REDACTED], он је из Доњег Камичка, а није јој познато да ли је он издавао потврде. Једном приликом је дошао у њену кућу Драган Бајић, носио је аутоматску пушку, имао је бомбу, нож и пушку, коју јој је прислонио на чело, а она му је тада рекла да пуца, јер смрт траје пет минута, али јој је он одговорио да не траје ни пет минута. Малтретирао је и њену децу и најмлађи син [REDACTED] је због његовог малтретирања имао психичких проблема, а када је Драган њу малтретирао, Марко му је рекао да је остави на миру. Такође је и Марко Пауковић долазио и тражио је од њеног сина да призна да им је у кућу долазио [REDACTED], а дете је мислило да се ради о коњу, кога су претходно имали и који се тако звао. Иначе Марко је носио полицијску униформу, а не маскирну униформу.

Када је сведоку предочен део њеног исказа, који је претходно давала, сведок је навела да када су тек дошли у село и када су се наводно представили да су дошли да штите народ, они су били у полицијској униформи, а када су почели да малтретирају људе долазили су у војним униформама. Познато јој је да су Марко и Драган осим њене деце и ње, малтретирани и друге људе у селу, а то јој је познато из приче људи по селу, док она лично није присуствовала малтретирању других људи.

Када је сведоку предочен део уговора у коме је наведено да је исти купљен 03.04.1992. године од [REDACTED], сведок је навела да је тачно да је трактор купљен од Сафета, али није тачно да је купљен 1992. године, већ је сигурно купљен раније. Последњи пут њен супруг [REDACTED] у Камичку био априла месеца 1992. године. Могла је да напусти село само уколико остави целокупну имовину тј. да из села изађе без ичега и притом је морала да потпише папир да се свега одриче. Навела је да је Марко Пауковић није тукао, чак је једанпут и одбранио када је Драган Бајић малтретирао и кад јој је прислонио пушку на чело, али је Марко малтретирао њеног сина [REDACTED].

Сведок [REDACTED] на записнику о препознавању особа, који је сачињен дана 11.12.2012. године пред Унско-Санским кантоном, Управа полиције Сектор криминалистичке полиције је навео да познаје Бајић Драгана, који је био војни полицајац војске Републике Српске, припадао је јединици Шесте санске бригаде, чији припадници су били смештени у селу Подови. Познаје Бајића још када је био дечак, зна да је из села Бајићи, а од краја маја 1992. године Драган Бајић често долазио у село Камичак заједно са војним полицајцем Пауковић Марком, био је у маскирној војничкој униформи,

а долазили су црвеним „Голфом“, тип 2. У јесен 1992. године причао је са Бајићем у селу Томина и Бајић га је питао за породицу [REDACTED]. Сви мештани су добро познавали Бајић Драгана и Пауковић Марка, јер су стално долазили у село Камичак, Бајић је био средње висине и развијености, имао је мало дебље усне и дебљи нос и препознао би га одмах кад би га видео на фотографијама. Дан уочи убиства мештана видео је Бајића и Пауковића да су у два наврата долазили у село возилом „Голф“. Када су убијени мештани села Камичак видео је да су Бајић Драган и Пауковић Марко прво дошли до куће [REDACTED], да су тамо пуцали из оружја, касније су тим „Голфом“ отишли до куће [REDACTED] и пуцали су рафалном палбом. Такође је познавао пре рата и Пауковић Марка, зна да је становао у селу Козица и био је војни полицајац, као и Бајић Драган и од краја маја 1992. године су стално долазили у село и на разне начине су психички и физички злостављали Бошњаке у селу Камичак. Иначе Пауковић је био средње развијености, мало вишег раста, таласасте смеђе косе и био је увек у војничкој маскирној униформи и сигурно би га препознао када би га видео. Добро га је запамтио те 1992. године, јер су се њих двојице сви бојали и од њих су страховали. Дан уочи убиства цивила видео је Бајића и Пауковића да су у два наврата долазили тим возилом „Голф“ у село. Када су убијени цивили те вечери видео је да су Бајић Драган и Пауковић Марко прво дошли до куће [REDACTED] и да су пуцали из оружја, а касније су отишли до куће [REDACTED] и пуцали су рафалном палбом.

Након што је сведоку преодчено девет фотографија, сведок је навео да је на фотографији број два препознао војног полицајца Бајић Драгана, који је долазио у његово село од маја месеца 1992. године до новембра 1992. године, када је он напустио село Камичак и отишао у село Томина. Такође је на фотографији број седам препознао војног полицајца Пауковић Марка, који је свакодневно са Бајић Драганом долазио у његово село и заједно су злостављали његове комшије. Препознао је и на фотографији број девет Пауковић Марка иако је та фотографија Пауковић Марка из млађих дана.

На главном претресу дана 24.10.2016. године у свом исказу сведок [REDACTED] је навео да је са породицом био у селу Камичак, када је започео рат односно сукоби и био је у селу све до 15.10.1992. године, када је изашао из Камичка и познато му је да су страдали неки цивили. Познати су му Драган Бајић и Марко Пауковић, они су били војни полицајци Војске Републике Српске, били су на обезбеђењу и требали су бити распоређени у месту Камичак, које је 99% било насељено са муслиманским односно бошњачким становништвом и готово сваки дан су обилазили место. Долазили су аутом марке „Голф“, тип 2, црвене боје. По његовом мишљењу Марко Пауковић и Драган Бајић су убили пет цивила. У то време током ноћи скупљале су се по две-три фамилије и заједно су у једној од кућа ноћевали, јер су на тај начин осећали бар неку сигурност и мислили су да кад борави више фамилија на једном месту да им се у том случају неће ништа догодити.

У току дана тог 10.10.1992. године Марко Пауковић и Драган Бајић су аутом „Голф“ били у селу, а када је почела ноћ да пада поново је дошао тај „Голф“ у село. Четири или пет фамилија је било у кући Бехар Мухарема и видели су њих двојицу када су прошли аутом „Голф“, прошли су неких 20-ак метара од те куће у којој су они били и стали су код раскрснице. Изашли су из аутомобила, видело се јасно да имају маскирне униформе, беле опасаче са наоружањем и ушли су у кућу [REDACTED]. По његовој процени након пар минута, чуо се рафал у тој кући, али [REDACTED] је био у кући, где је

и он био са породицом, а где је било још пар породица. Поново су прошли поред куће, где су они боравили и на неких 30-40 метара, са друге стране на прозору су могли да виде да се ауто зауставио, нису знали шта се дешава и ауто се на тој раскрсници вратио у рикверц до куће [REDACTED], а он је могао из куће да види кућу [REDACTED]. Потом се чуо један рафал, трајало је минут или два, чуло се и више рафала и опет је настао мук, нису се више чули пукњи, а поново се чуо „Голф“ како се удаљава из села. Све ово се дешавало када је почео мрак да пада, али не зна колико је било сати. Када су се ујутру окупили са комшијама, видели су да је на стубишту од улаза у кућу [REDACTED] а горе су били убијени [REDACTED], не зна да ли је још некога заборавио. Међутим, [REDACTED] је био живи сведок, стајао је иза врата, али њега нису нашли и он им је касније и причао и потврдио да су те људе убили Марко и Драган и тако их је он и ословио. Потом је из команде из Томине дошао [REDACTED] са својом полицијом, извршен је увиђај и наређено је старијим људима да покупе лешеве из те куће и да их упојају одмах испод куће, неких 30-40 метара од куће где су убијени. Давао је једанпут изјаву у полицији о овом догађају, а не сећа се да је вршио препознавање.

Након што су сведоке предочене фотографије на којима је он вршио препознавање, навео је да се сећа да је вршио препознавање и да је тада на фотографијама препознао Марка Пауковића и Драгана Бајића. Крајем маја 1992. године у село је стигла војска Републике Српске и од тада су константно биле патроле и највише су патролирали Марко Пауковић и Драган Бајић, зна да је са њима било и треће лице, али не зна његово име. После овог догађаја видео је Пауковића и Бајића да су још једанпут долазили у село.

Препознавање је вршено у ПС Кључ. Није му познато због чега су почела ратна дејства, нити му је познато да је убијен командир милиције и начелник СУП-а у Кључу, нити му је познато страдање младе војске приликом повратка из Книна. Догађај од 10.10.1992. године се десио када је био први сутон и не зна колико је било сати.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић како је могуће да се детаљно сећа догађаја из 1992. године, а није могао да се сети препознавања, које је вршио децембра месеца 2012. године, сведок је навео да су га та убиства потресла, то је остало у њему дубоко урезано и то ће увек памтити. Навео је да је у полицији прво дао изјаву и слично је и у полицији испричао као што је испричао и пред судом. Након што је дао исказ у полицији дали су му слике да види да ли може да препозна Драгана Бајића и Марка Пауковића. Упознао је добро Марка Пауковића када је почео рат односно када је Пауковић почео да долази и обезбеђује село као војни полицајац, мисли да га није познавао пре рата иако је ишао у школу у Козици. Не зна колико је врата имао тај „Голф“ којим су долазили у село, није сигуран да ли је имао регистарске таблице. Навео је да он није улазио у кућу у којој су убијени људи, нити је видео како су убијени, јер је у то време био малолетан, већ је сазнао од [REDACTED] који је причао о томе, детаљно је то и описао, био је на вратима када се то десило и све је видео. Никада није комуницирао са Марком Пауковићем и Драганом Бајићем, а виђао је Драгана Бајића у селу пре овог догађаја, од људи је чуо да су се некад њих двојица понашали коректно, док некад нису и неке људе су и злостављали.

На питање браниоца опт. Драгана Бајића, адв. Драгоша Цукавца да ли је стајао и гледао на прозору када су испаливани рафали, сведок је навео да су гледали кроз прозор када су дошли аутом, изашли из аута и када су дошли до куће [REDACTED], а када се зачуо један рафал они су се склонили са прозора. Иначе пре него што се зачуо рафал чула се нека галама. Поред њега на прозору су гледали [REDACTED], тај

што је била његова кућа, а нису сви били у једној соби, јер је то кућа са три-четири просторије.

Не зна одакле су долазили у село Пауковић и Бајић, претпоставља да су били смештени у Томини пошто им је команда била тамо, али он никада није ишао у команду.

На питање председника већа да ли би могао да препозна Драгана Бајића и Марка Пауковића, сведок је у судници руком показао на опт. Драгана Бајића и опт. Марка Пауковића и извршио је њихово препознавање.

На питање опт. Драгана Бајића да ли сведок зна одакле је он, шта је носио од оружја и какву је униформу имао када је долазио, сведок је навео да је Драган Бајић из Подова, да је више пута када је долазио имао аутоматску пушку односно шкорпион и носио је маскирну униформу. На питање опт. Драгана Бајића зашто је на препознавању у Кључу њега показао левим кажипрстом, а Пауковића десним и да ли је на њега неко вршио утицај када је вршено препознавање, сведок је навео да не зна зашто је тако показао и да нико није вршио утицај на њега. На питање опт. Драгана Бајића колико је кућа [REDACTED], удаљена од улаза у село од главног пута, а колико има од улаза у село до [REDACTED] куће где су они били смештени, сведок је одговорио да се [REDACTED] налази на раскршћу и да је удаљена километар, а раздаљина између [REDACTED] куће је неких 30-40 метара. На питање опт. Драгана Бајића када је отишао из Томине, сведок је одговорио да је септембра месеца 1994. године отишао из Томине, отишли су за Травник, а да су се октобра или септембра месеца 1995. године вратили у Камичак. На питање опт. Драгана Бајића да ли је сведоку познато о страдању српских цивила и како су почела ратна дејства на подручју БиХ, сведок је одговорио да му није ништа познато о страдању српских цивила, слушале су се вести и шта се дешавало у Хрватској. На питање опт. Драгана Бајића шта су испред куће [REDACTED] ујутру затекли када су дошли, сведок је одговорио да је на дрвеном подесту после пар бетонских степеника лежао у локви крви [REDACTED]. Неко од старијих је отишао на пункт у Пећи да јави за убиство. На питање опт. Драгана Бајића у колико сати и којим возилом су дошли [REDACTED] и екипа, сведок је навео да не може да се сети којим возилом су дошли, а мисли да су дошли око 10.00 сати. Не сећа се да ли су снимали или сликали место догађаја, али зна да су нешто радили. На питање опт. Драгана Бајића да ли су икада његова породица или он имали са њим проблема, сведок је навео да никада нису имали са њим проблема. На питање опт. Драгана Бајића какву је пушку носио и како је иста изгледала, сведок је навео да је носио аутоматску пушку са железним кундаком на преклапање. На питање опт. Марка Пауковића да ли га је познавао пре рата и да ли би се сведок вратио и живео у Камичку да је убио петоро-шесторо људи, сведок је навео да мисли да га је познавао и да он то не би урадио односно вероватно се не би вратио да тамо живи. На питање опт. Марка Пауковића са ким је долазио у село за време рата, сведок је навео да је најчешће долазио са Драганом Бајићем, некада је долазило и треће лице, али не зна како се звало то лице. Не зна да ли је долазио [REDACTED], а њега је познавао док је боравио у Томини. На питање опт. Марка Пауковића да ли се неко дете на њега икада жалило да га је ударио или лоше поступио, сведок је навео да су се жалила деца [REDACTED], када су их нашли у кући, у шуми испод [REDACTED] куће да их је он шамарао углавном да је нешто радио тој деци.

На питање председника већа да ли се сведок сећа Марка Пауковића, сведок је навео да је 1992. године Марко Пауковић имао дужу косу, носио је маскирну сиво-маслинасту униформу и бели опасач, углавном су носили аутоматско наоружање.

Након давања исказа пред судом сведок [REDACTED] је нацртао скицу лица места и у исту је уцртао кућу у којој се налазио са комшијама, као и путању којом се кретало возило „Голф“ односно место до којег је возило дошло, где се зауставило и где је потом отишло и иста скица лица места је здружена списима предмета.

На главном претресу дана 09.05.2017. године сведок [REDACTED] навео је да је током рата био у милицији и припадао је Шестој Санској бригади, а не сећа се како се звала јединица којој је припадао, заједно са њим су били и Драган Бајић, Марко Пауковић, које познаје од малих ногу, као и [REDACTED]. Командант је био [REDACTED], био је са њима и официр Гојко Шаула, а познато му је да Шућур умро. Наредбе и наређења су добијали од официра, ишли су у обиласке села и вршили су контроле и све су радили по наређењу официра. Када су обилазили села ишли су возилом марке „Голф“, не сећа се које је боје било то возило, а имало је троје брата. Иначе маја месеца 1992. године је дошао на ратиште и најпре је био распоређен за стражара на мосту, као цивилна милиција, а после су их послали на ратиште и добијали су задатке од старешина. Никада нису ишли у обиласке села појединачно, увек су ишли у групе и било их је по троје, четворо или петоро. Не сећа се одакле им је возило „Голф“ ни ко им је исто дао на коришћење. Сећа се да су закључивани уговори о чувању трактора, али се не сећа ко је то радио и није сигуран да ли је он био сведок приликом закључења неког таквог уговора.

Када је сведоку предочен уговор о чувању и коришћењу трактора, који се налази у списима предмета, сведок је навео да је на том уговору његов потпис, сећа се да се потписао као сведок, али се не сећа када је то било.

Имали су добре односе са мештанима, не сећа се [REDACTED]. Некада је било и пријава да се иде на интервенцију због злостављања, малтретирања или пљачкања и увек су се трудили да неко од њих оде. Не може да се сети детаља тих пријава, али су пријаве подносили сви, а не може да се сети неке конкретне пријаве, нити догађаја. Није му позната [REDACTED]. Познато му је да су Муслимани у то време бежали и да су се крили по шумама, не зна да ли су из шуме долазили у села, а сигурно је да су имали оружје. Причало се да је било мештана који су им одавали информације о мештанима који су се крили по шумама, али слабо може да се сети детаља. До краја 1992. године је био на задатку обиласка села између осталог и села Камичак. Ништа му није познато у вези страдања пет цивила у селу Камичак у кући [REDACTED] октобра месеца 1992. године. Ишли су у обилазак села Камичак можда и сваки дан, а ишао је и са Бајићем и Пауковићем, обилазили су село, разговарали су са становништвом и враћали су се у своју јединицу. Најнормалније је све функционисало, пили су кафу са становништвом, разговарали и када би завршили обилазак одлазили су из села. Имали су коректне односе са становништвом и нису имали са њима сукобе, сами мештани су скупљали гориво и њима давали да би могли да их обилазе. Контролисали су и терен и људство, сећа се да су се мештани жалили да су у село долазили неки људи обучени у униформе и да су их плашили. Ишао је заједно са Бајићем, Пауковићем и [REDACTED] на ратиште, али се не сећа да ли је са њима ишао и октобра месеца. Током 2007. године био је код њега Марко Пауковић и рекао му је да се против њега води поступак због страдања цивила у Камичку, али не може да се сети детаља тог разговора.

На питање опт. Марка Пауковића да ли се сведок сећа да је он икада имао плаву полицијску униформу, сведок је одговорио да плаву униформу није имао.

На главном претресу дана 15.11.2018. године сведок [REDACTED] навео је да је радио у полицијској станици Кључ. У време када се десило убиство цивила у месту Камичак био је на увиђају и како је било ратно стање он је био испомоћ. Познат му је [REDACTED]. Сећа се да им није било јасно да ли је то Кључка територија или територија Санског мост, тада је било убијено више цивила, али не може да се сети колико њих је убијено. Не сећа се чија је то била кућа, јер је тада био први пут у том Камичку. Не сећа се да ли је ишао заменик тужиоца, али највероватније да је био зато што је увек ишао на увиђај. Познати су му [REDACTED], он је био општински јавни тужилац, као и [REDACTED], који је био крим. техничар у полицијској станици Кључ. Тада је и [REDACTED] био са њима на увиђају, мисли да је у то време он био једини крим. техничар. Било је фотографисања лица места, а снимања није било, јер није ни било камере у то време. Не сећа се у чијој кући је било убиство тих цивила, где су се налазила тела убијених људи да ли у кући или ван куће, нити да ли је било убијених мушкараца или жена, ни које су старосне доби били. Мисли да није било убијене деце, јер никада у то време није био на увиђају, а да је било убијено неко дете и зато са сигурношћу може да тврди да није било деце. Не сећа се како је изгледала унутрашњост куће где су вршили увиђај. Сећа се да су дошли у поподневним сатима да врше увиђај, а не сећа се да је некога од мештана видео док су вршили увиђај. Не сећа се да је било неких трагова, да ли је било или није било чаура, то је био посао техничара да узима отиске, скупља чауре и да врши припреме за вештачење. Мисли да нико није обезбеђивао лице места, али не може са сигурношћу да то тврди. Цела увиђајна екипа на лице места је дошла заједно и углавном су користили полицијски ауто. Не сећа се да ли било неке раскрснице поред куће у којој се вршио увиђај. Мисли да су увиђај вршили у касним поподневним часовима, да је био сумрак, јер тада није било струје и не верује да су могли да раде ноћу. Никада нису успели да некога доведу у вези са овим догађајем, а 1995. године они су протерани, а документа су остала тамо и са радом је наставила полиција Федерације Босне и Херцеговине.

Читањем наредбе команданта Главног штаба Војске Републике Српске Стр.пов.бр.30/18-25 од 03.07.1992. године произилази да су наведеном наредбом у Војсци Републике Србије извршене организацијско-формацијске измене и допуне између осталих и то да треба да се формира 17. Кључка лака пешадијска бригада Р батаљонског састава у миру и рату, чија је мирнодопска локација и мобилизацијско место Кључ и наведеном наредом је предвиђено како ће функционисати те новоформиране команде.

Читањем уговора о чувању и коришћењу трактора од 05.10.1992. године који је закључен између [REDACTED] из Камичка и Пауковић Марка из Доње Кознице, где је као сведок потписан Бајић Драган произилази да су се наведеним уговором, који је закључен 05.10.1992. године између [REDACTED] и Пауковић Марка, уговорне стране споразумеле да Пауковић Марко прими на чување и коришћење трактор, ближих ознака наведених у уговору, а уговором су предвиђена и међусобна права и обавезе уговорних страна, а сведок је Каурин Ненад, док је уговор саставио адвокат.

Читањем записника о увиђају Основног суда у Кључу Кри.бр.83/92 од 11.10.1992. године произилази да је од стране истражног судије [REDACTED] дана 11.10.1992. године у селу Камичак, СО Кључ поводом убиства пет житеља села Камичак извршен увиђај, да је описано лице места, односно констатовано је затечено стање на

месту на којем је убијено пет особа. У записнику је констатовано да увиђају присуствују [REDACTED]. Основни јавни тужилац у Кључу, [REDACTED], криминалистички техничар СЈБ Кључ, [REDACTED], оперативни радник СЈБ Кључ, те да се ово убиство пет особа догодило у селу Камичак СО Кључ у кући [REDACTED] к. бр. 62. Доласком на лице места исто је било обезбеђено са представницима српске војске и представницима резервног састава милиције СЈБ Кључ. На самом улазу у кућу [REDACTED] са њене источне стране на самом бетонском подесту на која се наслањају односно са које почињу дрвене степенице које воде у горњи спрат куће пронађен је леш [REDACTED], који је ногама и доњим делом тела био на бетонском подесту, а леђима наклањен и ослоњен на дрвено степениште. Идући уз дрвене степенице које се завршавају са дрвеном верандом улази се у горњи спрат ходником ширине 1,10 м који води право у кухињу. Са леве стране ходника налазе се две собе од којих је предња лева била затворена, а друга лева потпуно отворена и уредно намештена. Уласком у кухињу која је на западном делу горњег дела објекта испред шпорета на чврсто гориво налази се леш [REDACTED], старе 69 година у положају попречном на левој бочној страни са рукама савијеним на грудима, десном ногом испруженом, а левом згрченом у колену. Од ње у правцу запад-исток у положају такође на лево бочној страни са згрченим рукама на грудима са благо згрченом десном ногом и левом потпуно повијеном у колену испод себе са лицем окренутим патосу тј. прагу просторије која се из кухиње наставља према источном делу објекта. У тој просторији одмах на главу односно у том положају је затечен леш девојчице [REDACTED], која је стара око 12 година. На њен леш наслоњен задњим делом у горе описаној просторији такође бочно лево окренут са лицем ка патосу са десном ногом испруженом и левом згрченом пронађен је леш [REDACTED], старе 54 године. Са леве стране леша [REDACTED] у седећем положају са згрченим ногама са рукама у крилу наслоњеним на фрижидер пронађен је леш [REDACTED], старе 55 година. У просторијама у којима су пронађени лешеве ствари из домаћинства су уредно свака на свом месту, простирке на патосима уредне тако да нема никаквих трагова, нити предмета у наведеним просторијама које би упућивале на извршиоца. Медицински вештак Мацановић др Стојан, лекар Дома здравља Кључ извршио је преглед свих лешева и дао је свој посебан записник, који је саставни део овог записника о увиђају.

Читањем записника о прегледу лешева од 11.10.1992. године сачињен од стране вештака медицинске струке др Стојана Мацановића произилази да је дана 11.10.1992. године извршен преглед лешева и то: [REDACTED], у записнику је констатован положај у којем су пронађени лешеве и констатовано односно дат је закључак да је код [REDACTED] смрт настала услед нанесених тежих телесних повреда услед унутрашњих и спољашњих крварења, која су изазвана ватреним оружјем, да је смрт код [REDACTED] наступила услед теже нанесених повреда ватреним и тупим предметима по глави и сходно томе са оштећењем целокупне масе možданог ткива, да је смрт над [REDACTED] настала услед тешке повреде ватреним оружје у пределу стомака и последица тог оштећења и великих крвних судова и црева, да је смрт [REDACTED] наступила услед масивне повреде у пределу коштаног дела главе и мозга, као и грудног дела тела са последичним смртоносним оштећењима нанесеним ватреним оружјем, а да је смрт код [REDACTED] наступила услед две устрелно-прострелне ране у пределу груди и стомака које су оштетиле унутрашње органе и које су изазвале обилна унутрашња и спољашња крварења.

Читањем акта станице Јавне безбједности Кључ стр.пов.13/92 од 23.11.1992. године произилази да је Центру безбједности Бања Лука наведеним актом достављено обавештење у вези тежих кривичних дела која су се догодила на подручју Кључа од 01.01.1992. године до 21.11.1992. године, као и да је између осталог дана 10.10.1992. године око 20.00 часова у месту Камичак извршено убиство [REDACTED], која убиства су извршена ватреним оружје, да је једно лице нађено на прагу, док су остала лица пронађена унутар куће. Према оперативним сазнањима ради се о униформисаним лицима, увиђај је извршен, а пријава није поднесена.

Читањем решења Основног суда у Кључу Кри.бр. 57/96 од 20.11.1996. године је утврђено да је наведеним решењем наређена ексхумација масовне гробнице у селу Горњи Камичак и појединачних гробница у селу Доњи Камичак и Томина на подручју Општине Кључ и Сански Мост, као и судско-медицинско вештачење и то обдукцијом лешева ради идентификације и утврђивање узрока смрти. Истим решењем је одређено ко ће извршити ексхумацију, шта је задатак чланова медицинских стручњака при обдукцији, као и коме се поверава вршење обдукције.

Читањем записника о ексхумацији појединачних гробница у селу Доњи Камичак и масовне гробнице у селу Горњи Камичак, Основног суда у Кључу Кри.бр.57/96 од 21.11.1996. године констатовано је да се ради о лешевима цивилних лица Бошњака побијених током лета 1992. године и концем 1995. године од стране Српских паравојних формација приликом агресије на Републику БиХ и произилази да је дана 21.11.1996. године на лицу места у селу Доњи Камичак, засеок Хасанбеговићи у појединачним гробницама у насељу Томина и Горњи Камичак, а поводом ексхумације тела убијених цивила Бошњака, од којих су неки сахрањени у појединачне гробнице, док је у селу Горњи Камичак сахрањено у масовну гробницу пет лица и о овим догађајима је од стране истражног судије сачињен записник. У записнику је констатовано ко је присуствовао ексхумацији, описано је лице места, локација села Томина, масовна гробница Горњи Камичак. Након што је утврђено да се ради о масовној гробници прекинута је ексхумација, јер је постојала обавеза да се обавести стручни тим и државна комисија Владе Републике Босне и Херцеговине за трагање за несталим особама и ексхумација масовних гробница и од истих су обавештени да ексхумација може да започне када дођу чланови тима, што је и учињено. Сама ексхумација тела извршена је дана 23.11.1996. године након што је добијена сагласност стручног тима власти Републике Босне и Херцеговине. Приликом ексхумације пронађено је пет тела, која су транспортована ради обдукције, а о свему је сачињена скица лица места и фотодокументација што и представља саставни део овог записника.

Читањем записника о обдукцији лешева масовне гробнице Горњи Камичак Основног суда у Кључу Кри.бр.57/96 од 23.11.1996. године произилази да је дана 21.11.1996. године и 23.11.1996. године извршена обдукција ексхумираних лешева из масовне гробнице у селу Горњи Камичак и појединачних гробница у селу Доњи Камичак и Томина, утврђено је да се ради о лешевима цивилних лица Бошњака побијених током лета 1992. године и крајем 1995. године од стране српских паравојних формација приликом агресије на Републику Босну и Херцеговину. У записнику је констатовано ко је

водио записник, ко је вршио обдукцију, односно ко су чланови стручног тима формирани од стране Владе Републике Босне и Херцеговине за трагање за несталим особама и ексхумација масовних појединачних гробница и обдукцију лешева. Обдукција тела је вршена редоследом који је наведен у записнику и то најпре масовна гробница Горњи Камичак, наведено је да је под бр. 1 леш - [REDACTED], који леш је сапонифициран и констатовано је да је узрок смрти насилна, као и да је наступила услед повреде главе из испалееног ватреног оружја, да је под бр. 2 леш - [REDACTED], који леш је скелетиран, а констатовано је да је смрт насилна и да је наступила услед повреде карлице и костију главе из испалееног ватреног оружја, да је под бр. 3 леш - [REDACTED], који леш је у сапонификацији, констатовано је да је смрт наступила насилно услед повреде десне грудне дупље из испалееног ватреног оружја, да је под бр. 4 леш - [REDACTED], који леш је скелетиран, констатовано је да је узрок смрти насилна смрт услед повреде костију главе и обе надлактице и грудног коша из испалееног ватреног оружја, да је под бр. 5 леш - [REDACTED], који леш је скелетиран, констатовано је да је узрок смрти насилна која је наступила услед повреде главе из испалееног ватреног оружја.

Увидом у фотодокументацију која је сачињена поводом ексхумације пет убијених цивила у селу Камичак од 23.11.1996. године произилази да је на фотографијама приказан шири изглед лица места ексхумације тела пет убијених цивила Бошњака, место у које су укопана тела убијених цивила, ближи изглед лица места, долина у којој је укопано пет тела убијених цивила Бошњака, ближи изглед лица места фотографисано из другог угла, на фотографијама стрелицама су означена тела убијених цивила, леш бр. 1 и бр. 2 су пронађени у заједничком гробу и фотографисани су пре вађења из истог, леш бр. 1 фотографисан је пре вађења, леш бр. 2 је фотографисан у гробу пре вађења, леш бр. 3, бр. 4 и бр. 5 фотографисани су у гробу пре вађења из истог, гробови у којима су била укопана тела убијених цивила су фотографисани након вађења тела из истих. Тела пет убијених цивила Бошњака су фотографисана у врећама након вађења истих из гробова, леш бр. 1 је фотографисан у врећи након вађења, леш бр. 2, бр. 3, бр. 4 и бр. 5 су фотографисани у врећи након вађења из гроба, леш бр. 1-тело [REDACTED] је фотографисано на столу при обављању обдукције, повреде на лешу бр. 1, предмети пронађени код леша бр. 1, тело [REDACTED] фотографисано је на столу, повреде на лешу бр. 2, предмети пронађени код леша бр. 2, тело [REDACTED] фотографисано је пре обдукције, повреде на лешу бр. 3, тело [REDACTED] је фотографисано на столу пре обдукције, повреде на лешу бр. 4, предмети пронађени код леша бр. 4, тело [REDACTED] је фотографисано на столу пре обављања обдукције, повреде на лешу бр. 5 и предмети пронађени код леша бр. 5.

Увидом у цртеж лица места положаја куће [REDACTED] у којој је убијено пет цивила у односу на пронађена тела од 23.11.1996. године произилази да је од стране Унско-Санског кантона, Министрства полиције урађен цртеж лица места у месту Горњи Камичак, засеок Бехари, Општина Кључ у који цртеж је уцртан остатак порушене куће [REDACTED] у којој је убијено пет цивила Бошњака, који су покопани у стрмој долини, доњи ћошак шупе [REDACTED], гробница у којој је пронађено тело [REDACTED], гробница у којој су пронађена тела [REDACTED], као и други предмети који су уцртани, а како је то наведено у легенди уз наведени цртеж.

Читањем акта Тужилаштва БиХ број КТА-РЗ-2/07 од 11.01.2007. године произилази да је наведеним актом Тужилаштво - Тужитељство БиХ, Сарајево упутило целокупан предмет КТ-98/01-РЗ Унско-Санском кантону - Кантоналном тужилаштву Бихаћ и да је након извршеног увида у достављену документацију процењено да постоје основи сумње да су осумњичени Пауковић Марко и Бајић Драган дана 10.10.1992. године за време оружаног сукоба у селу Камичак, Општина Кључ испред и у кући Јусић Минке из аутоматског оружја убили [REDACTED]

[REDACTED] Ценећи својство осумњичених и почињено дело у складу са оријентационим критеријумима прегледа правила пута и Правилником о прегледу предмета ратних злочина овај предмет је сврстан у категорију II „осетљив“, те имајући у вицу оцену осетљивости предмет је враћен на даље поступање.

Читањем наредбе о расписивању потернице за Пауковић Марка Кантоналног суда у Бихаћу број 001 0 КПС-07-000-022 од 05.07.2007. године произилази да је издата наредба и расписана је потерница за оптуженим Пауковић Марком, због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 преузето КЗ СФРЈ.

Читањем записника о препознавању особа сведока [REDACTED] Управа полиције СКП Бихаћ број 05-07/03-6-2248/12 од 12.12.2012. године произилази да је Бехар Емсуд вршио препознавање извршиоца кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 у вези чл. 22 преузето КЗ СФРЈ, у вези убиства [REDACTED] из Камичка, Општина Кључ и од истог су службена лица тражила да што детаљније опише лица и да наведе знакове по којима се разликују Пауковић Марко и Бајић Драган од осталих лица. Након тога је [REDACTED] описао на следећи начин Пауковић Марка и Бајић Драгана и то да је Бајић Драган био војни полицајац Војске РС, припадао је јединици VI Санске бригаде, чији су припадници били смештени у селу Подови, Општина Сански Мост, био је средње висине, средње развијености, имао је мало дебља уста и дебљи нос, црну косу, старости до 25 година и навео је да када би га видео на фотографијама и уживо да би га одмах препознао. Други је војни полицајац Пауковић Марко, старости до 27 година, средње развијености, мало вишег раста, таласасте средње косе, био је увек у војничкој маскирној униформи и када би га видео уживо или на фотографијама сигуран је да би га одмах препознао. Након тога сведоку [REDACTED] ради препознавања су показане девет фотографије лица исте врсте и након показивања сведок је изјавио да је на фотографији под редним бр. 2 препознао војног полицајца Бајић Драгана који је долазио у његово село од маја месеца 1992. године па до новембра месеца исте године када је [REDACTED] напустио подручје села Камичак и отишао у село Томина, Општина Сански Мост. На фотографији под редним бр. 4 препознао је [REDACTED] из Томине који је био командант Војске Републике Српске у то време и он је повремено долазио у село Камичак са војском. Зна га као наставника у Основној школи у Томини, коју је он похађао. Такође је видео [REDACTED] када је заједно са војним и цивилним полицајцима дошао на увиђај у село Камичак када су убијени [REDACTED] и други. На фотографији под редним бр. 7 препознао је Пауковић Марка, војног полицајца из села Козица који је заједно са Бајић Драганом скоро свакодневно долазио у његово село где су вршили злостављање његових комшија. На

фотографији под редним бр. 9 препознао је Пауковић Марка иако је фотографија Пауковић Марка из млађих дана.

Увидом у фотодокументацију препознавања осумњичених сведока [REDACTED] Трећа ПУ Сански Мост бр. 05-07/07-1-675/12 од 13.12.2012. године произилази да је обављено од стране [REDACTED] препознавање лица и да су [REDACTED] показане и предочене фотографије девет особа са циљем идентификације војних полицајаца за које се сумња да су 10.10.1992. године у селу Камичак, Општина Кључ убили [REDACTED], које фотографије су обележене од бр. 1 до бр. 9, без имена и презимена, да је сведок [REDACTED] извршио преглед показаних особа на фотографијама и исти је на фотографијама препознао особу под редним бр. 2 војног полицајца Бајић Драгана, лице које се налази на фотографији бр. 2 сведок је препознао као војног полицајца Бајић Драгана, на фотографији бр. 4 сведок је препознао [REDACTED], командира Војске РС из Томине, који је долазио у њихово село, на фотографији бр. 7 сведок је препознао Пауковић Марка војног полицајца, на фотографији бр. 9 сведок је препознао Пауковић Марка војног полицајца, која фотографија је из млађих дана.

Читањем уверења о учешћу у Војсци Републике Српске, Општина Оштра Лука број 03/5-835-1-20/13 од 01.02.2013. године про изилази да је наведено уверење издато Драгану Бајићу којим се потврђује да је Драган Бајић регулисао војну обавезу ангажовање у рату, да је имао статус борца на основу следећих података и то службене евиденције из које је утврђено да је у оружаним снагама Републике Српске-бивше СФРЈ био у периоду од 15.04.1992. године до 23.03.1996. године у ВП 7421, Сански Мост.

Читањем фотокопије Одлуке о проглашењу ратног стања („Службени лист Републике Босне и Херцеговине“ бр. 7/92) од 28.12.1995. године произилази да је дана 20. јуна 1992. године донета наредба о проглашењу опште јавне мобилизације на територији Републике Босне и Херцеговине за сва лица старости од 18 до 55 година, која су дужна да се са својом војном опремом и личним наоружањем одмах јаве у најближу јединицу Територијалне одбране, као и општа јавна мобилизација свих осталих радно способних грађана Републике Босне и Херцеговине, старости од 18 до 65 година мушкарци, односно 18 до 55 година жене, који треба да се без одлагања јаве у јединицу цивилне заштите, која ће у складу са одредбама Уредбе са законском снагом отпочети са извршавањем задатака.

Читањем фотокопије Одлуке о укидању ратног стања („Службени лист Републике Босне и Херцеговине“ бр. 50/95) произилази да је дана 22. децембра 1996. године донета одлука о укидању ратног стања на територији Републике Босне и Херцеговине, која је уведена одлуком председништва Републике Босне и Херцеговине дана 20. јуна 1992. године, док је одлука о проглашењу непосредне ратне опасности од 08. априла 1992. године остала на снази.

Читањем дописа УКП, Службе за откривање ратних злочина 03/2/8/1/1 бр.230.3171/16-1 од 23.12.2016. године произилази да су извршене провере кроз евиденције Сектора за људске ресурсе-Одељења за образовање МУП-а и из матичног

картона Марка Пуковића бр. 20/92 произилази да је Марко Пауковић дана 18.02.1992. године започео курс за милиционера-приправника у Полицијској школи у Вучитрну, који курс је 13.05.1992. године самовољно напустио.

Читањем решења Унско-Санског кантона Кантоналног суда у Бихаћу 001-0-КПС-07-000 022 од 14.06.2007. године о потврђивању оптужнице Кантоналног тужилаштва УСК Бихаћ бр. КТ 98/01-РЗ од 11.06.2007. године произилази да је наведеним решењем потврђена оптужница Кантоналног тужилаштва УСК Бихаћ број КТ 98/01-РЗ од 11.06.2007. године, а којом оптужницом се ставља на терет опт. Марку Пауковићу основана сумња да је починио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 у вези чл. 22 преузетог КЗ СФРЈ

Читањем решења Босне и Херцеговине Унско-Сански кантон Кантонални суд Бихаћ бр. 010K007645 13 КПС од 01.04.2013. године о потврђивању оптужнице Кантоналног тужилаштва УСК Бихаћ бр. ТО1 0КТРЗ 0003608-01 од 28.03.2013. године произилази да је наведеним решењем потврђена оптужница Кантоналног тужилаштва УСК Бихаћ број ТО1 0 КТРЗ 0003608 01 од 28.03.2013. године, а којом оптужницом се ставља на терет опт. Драгану Бајићу основана сумња да је починио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 у вези чл. 22 преузетог КЗ СФРЈ.

Читањем извода из матичне књиге умрлих која се води за место Красуље под редним бр. 14 за 2009. годину произилази да је извршен упис смрти лица [REDACTED], која је преминула дана 08.08.2009. године.

Читањем извода из матичне књиге умрлих која се води за место Сански Мост под редним бр. 20 за 2014. годину произилази да је извршен упис смрти лица [REDACTED], који је преминуо дана 24.01.2014. године.

Читањем обавештења о смрти за [REDACTED] од 22.02.2007. године број 07/1-13-3-156/07 произилази да је у матичној књизи умрлих, која се води за Општину Бихаћ матично подручје Уреда Бихаћ, под редним бр. 156 за 2007. годину извршен упис смрти [REDACTED], преминуле 19.02.2007. године.

Читањем извода из матичне књиге умрлих која се води за место Бихаћ под редним бр. 156 за 2007. годину произилази да је извршен упис смрти лица [REDACTED], која је преминула дана 19.02.2007. године.

Читањем извода из матичне књиге умрлих која се води за место Сански Мост под редним бр. 24 за 2010. годину произилази да је извршен упис смрти лица [REDACTED], који је преминуо дана 05.02.2010. године.

Читањем уверења бр. 01-379/16 од 09.11.2016. године ЈУ Основне школе „Јосиф Панчић“ из Козице, Општина Лука, Република Српска произилази да је ЈУ Основна школа „Јосиф Панчић“ из Козице на основу евиденције коју поседује школа издала уверење којим се потврђује да [REDACTED] није похађао ни као редован, ни као ванредан

ученик ову школу, нити је ишао у периоду 1982/86 у наведену школу пошто уписно подручје на коме се налазила школа није припадало подручју рођења [REDACTED].

Читањем уверења ВП 7421 Сански Мост бр. 1138/95 од 01.05.1995. године произилази да је Пауковић Марко рањен дана 29.09.1994. године у месту Табориште, Градачац.

Читањем уверења ВП 7383 Приједор бр. 01-1912-2/95 од 25.10.1995. године произилази да је Пауковић Марко рањен дана 09.10.1995. године у селу Красуље-Кључ.

Увидом у три фотографије на којима се налази опт. Драган Бајић, једна у униформи на полеђини пише „мај 1992.“, једна у војничкој униформи и једна у цивилу произилази да се на наведеним фотографијама налази опт. Драган Бајић из млађих дана.

Читањем потврде председника Месне заједнице Камичак за [REDACTED] произилази да су [REDACTED] издате наведене потврде којима се потврђује да могу да у току дана раде, као и да могу да одлазе из Камичка до своје куће, а исте потврде је потписао председник МЗ Камичак [REDACTED].

Читањем сведочанства за опт. Бајић Драгана Основне школе „Ристо Ковачевић“ Козица, у овереној фотокопији, увјерење за опт. Бајић Драгана о успеху ученика за 5. 6. и 7. разред Основне школе „Ристо Ковачевић“ у Козици произилази да је опт. Драган Бајић завршио Основну школу Ристо Ковачевић у Козици са успехом који је наведен у сведочанству и уверењу.

Читањем увјерења Основне школе „Јосиф Панчић“ из Козице произилази да се наведеним уверењем потврђује да [REDACTED] није похађао ни као редован ни као ванредан ученик у периоду од 1982/86 Основну школу „Ристо Ковачевић“ у Доњој Козици пошто уписно подручје на коме се налазила школа није припадало подручју рођења [REDACTED].

Читањем налаза и мишљења судског вештака специјалисте судске медицине проф. др Бранимира Александрића од 04.09.2017. године произилази да је судски вештак на основу расположиве медицинске документације дао мишљење да је опт. [REDACTED] задобио једну прострелину грудног коша и његових органа нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја, чија се улазна рана налазила на грудима и било је промера око 1x1 цм, излазна рана се налазила највероватније у левом лопатичном пределу. Према томе правац канала ове прострелине је био напред пут уназад; једну прострелину трбуха и његових органа нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја, чија се улазна рана налазила у његовом доњем делу била је промера око 2x2 цм, излазна рана се налазила највероватније на леђима. Према томе правац канала и ове прострелине је био од напред пут уназад. На основу карактере наведених повреда у [REDACTED], закључује се да је његова смрт насилна и да је наступила услед искрвављења из разорених органа и крвних судова грудне и трбушне дупље, а све дуж канала задобијених прострелина грудног коша и трбуха нанесених са два пројектила испаљених из ручног

ватреног оружја. На основу праваца канала задобијене две прострелине (грудног коша и трбуха) закључује се да је у моменту повређивања [REDACTED] био својом предњом страном тела окренут ка устима цеви повредног оружја.

Ошт. [REDACTED] је задобила једну прострелину главе и мозга нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја, чија се улазна рана налазила у десном слепоочном пределу, а излазна рана се највероватније налазила на задње-левој страни главе; према томе правац канала ове прострелине је био с десна пут улево и уназад. На основу карактера наведене повреде код [REDACTED] закључује се да је њена смрт насилна и да је наступила услед разорења мозга пројектилом испаљених из ручног ватреног оружја. На основу праваца канала задобијене прострелине главе и мозга закључује се да је у моменту повређивања [REDACTED] била својом предње-десном страном главе окренута ка устима цеви повредног оружја.

Ошт. [REDACTED] је задобила следеће повреде: једну прострелину лица нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја, чија се улазна рана налазила на левој страни лица и била је промера око 0,5x0,5 цм и била је праћена крварењем из носа и левог уха, а излазна рана се налазила највероватније на задњој страни главе са леве стране. Према томе правац канала ове прострелине је био од напред пут уназад; једну прострелину трбуха и његових органа нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја чија се улазна рана налазила на левој страни трбуха и била је праћена истицањем крви из ове ране; излазна рана се највероватније налазила у пределу десне стране карличних костију (које су биле вишеструко преломљене). Према томе правац канала ове прострелине је био од напред пут уназад и удесно; једну прострелину меких ткива леве бутине нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја. На основу карактера наведених повреде код [REDACTED] закључује се да је њена смрт насилна и да је наступила услед оштећења за живот важних можданих центара и искрвављења из разорених органа и крвних судова грудне дупље и леве бутине, а све дуж канала задобијених прострелина главе, грудног коша и меких ткива леве бутине, нанесених са три пројектила испаљених из ручног ватреног оружја. На основу праваца канала задобијених прострелина главе, грудног коша и леве бутине, закључује се да је у моменту повређивања [REDACTED] била својом предње-левом страном главе и тела окренута ка устима цеви повредног оружја.

Ошт. [REDACTED] је задобила следеће повреде; једну прострелину грудног коша и његових органа нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја чија се улазна рана налазила на средини груди и била је промера око 1x1 цм и из ове ране је обилно истицала крв, излазна рана се налазила у десном лопатичном пределу и била је промера око 2x2 цм. Према томе правац канала ове прострелине је био од напред пут уназад; једну прострелину трбуха и његових органа нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја, чија се улазна рана налазила на предњој страни трбуха испод пупка и била је такође промера око 1x1 цм, а излазна рана се налазила у слабинском пределу и била је промера око 2x2 цм. Према томе правац канала и ове прострелине је био од напред пут уназад. На основу карактера наведених повреде код [REDACTED] закључује се да је њена смрт насилна и да је наступила услед искрвављења из разорених органа и крвних судова грудне и трбушне дупље, а све дуж канала задобијених прострелина грудног коша и трбуха, нанесених са два пројектила испаљених из ручног ватреног оружја. На основу праваца канала задобијених прострелина грудног коша и

трбуха закључује се да је у моменту повређивања [REDACTED] била својом предњом страном главе и тела окренута ка устима цеви повредног оружја.

Ошт. [REDACTED] је задобила следеће повреде; једну прострелину главе и мозга нанесен пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја чија се улазна рана налазила у пределу чела и била је промера око 2x2 цм и била је праћена цурењем разорене моздане масе из ње; излазна рана се налазила највероватније на задњој страни главе. Према томе правац канала ове прострелине је био од напред пут уназад; једну прострелину у пределу левог рамена нанесену пројектилом испаљеним из ручног ватреног оружја, чија се улазна рана налазила на левом рамену и била је промера око 1x1 цм, а излазна рана се налазила у левом подлопатичном пределу и из ове ране је обилно истицала крв. Према томе правац канала ове прострелине је био од напред пут уназад, удесно и надолу. На основу карактера наведених повреде код [REDACTED] закључује се да је њена смрт насилна и да је наступила услед разортења мозга и искрвављења из разорених крвних судова у пределу левог рамена, а све дуж канала задобијених прострелина главе и предела левог рамена, нанесених са два пројектила испаљених из ручног ватреног оружја. На основу правца канала задобијених прострелина грудног коша и трбуха закључује се да је у моменту повређивања [REDACTED] била својом предњом страном главе и тела окренута ка устима цеви повредног оружја.

На основу карактера свих наведених повреда у свих пет особа закључује се да су све повреде у збиру које су задобиле свака од наведених особа појединачно у моменту наношења са медицинске тачке гледишта представљале смртоносну телесну повреду; а смрт сваке особе је након задобијања напред наведених повреда наступила врло, врло брзо – највише за неколико минута. Такође се закључује да је смрт свих пет наведених особа наступила управо на месту где су и пронађена њихова тела. На основу лешних особина (карактеристика мртвачких мрља и мртвачке укочености) установљених прегледом тела свих пет особа на дан 11.10.1992. године, као и на основу налаза установљеног увиђајем, закључује се да је њихова смрт могла наступити у вечерњим часовима на дан 10.10.1992. године. Пошто није извршен преглед одеће ни од једне од наведених особа на присуство барутних честица, то је немогуће уопште расправљати о расотјању уста цеви повредног/повредних оружја и улазних рана задобијених повреда у свих пет особа.

Поднеском од 03.10.2017. године бранилац опт. Драгана Бајића, адв. Драгош Цукавац доставио је пуномоћје за ангажовање стручног саветника проф. др Зорана Станковића, специјалисту судске медицине и патологије, а **поднеском од 13.10.2017. године опт. Марко Пауковић** такође је доставио пуномоћје за ангажовање овог стручног саветника, који стручни саветник је присуствовао главном претресу одржаном дана 22.11.2017. године када је испитан судски вештак проф.др Бранимир Александрић и стручни саветник је постављао питања судском вештаку.

При датом налазу и мишљењу судски вештак порф. др Бранимир Александрић је остао и на главном претресу дана 22.11.2017. године и одговарао је на питања странака.

На питање стручног саветника проф. др Зорана Станковића да ли је судски вештак приликом израде налаза и мишљења имао и фотографије са увиђаја, спољашњег прегледа или другу документацију из села Камичак, судски вештак је одговорио да документацију

са увиђаја није имао, а имао је само фотодокументацију са ексхумације, која фактички не показује ништа.

На питање стручног саветника да ли је реконструкцију повреда на телу страдалих обавио на основу спољашњег прегледа др Мацановић Стојана или записника са ексхумације тела, судски вештак је навео да је своје вештачење дао на основу података које је и цитирао у свом налазу, а то су записник о увиђају и спољашњи преглед лешева који је извршио др Мацановић Стојан, као и записник истражног судије о ексхумацији лешева.

На питање стручног саветника да ли судски вештак може да се изјасни на разлике које постоје у оптужници, у прегледу који је обавио др Мацановић и прегледу који је обавила др Семира Пашалић, док је у свом налазу навео да постоје само две стрелне ране, а није поменуо повреде у пределу надлактице тј. натколенице, судски вештак је одговорио да се приликом израде вештачења не руководи ониме што пише у оптужници него се руководи медицинском документацијом и у налазу је и навео да су у конкретном случају подаци штурпи и да је на основу тих штурпи података дао своје мишљење. Навео је да у записнику о спољашњем прегледу тела [REDACTED] пише да су на лешу нађене прострелне ране на предњем зиду груди и доњег дела стомака и описане су улазне ране. У записнику о ексхумацији пише вишеструки прелом костију крова и базе лобање са више ситних одломака, прелом леве лопатичне кости и вишеструки прелом обе надлактице. Другим речима првобитни преглед тј. спољашњи преглед леша он сматра веродостојнијим. У првом спољашњем прегледу не помињу се преломи лобање, нити преломи надлактица, са једне стране, а са друге стране ради се о ексхумираном лешу што не искључује да се ти преломи који нису евидентирани првим прегледом, спољашњим прегледом леша, да су ти преломи евентуално настали постмортално, после смрти на неки начин. Из свих ових разлога је закључио да се ради само о две прострелне ране, а не и о ранама нанетим ватреним оружјем, нити о повредама главе и надлактице.

На питање стручног саветника да ли постоје разлике у налазима лекара о спољашњем прегледу лешева за сва тела, који је обавио др Мацановић и ексхумације др Мешкић Семира и уколико постоје у чему се оне огледају, судски вештак је одговорио, да постоје неке разлике и оне су наведене у налазу и наведене су у закључку за свако појединачно тело. Навео је пример [REDACTED] где постоје битна разлика између првобитног прегледа и прегледа ексхумираног леша па је он на основу постојећих штурпи података дао мишљење да се радило о прострелини главе нанесене само пројектилом, а не и тупином механичког оруђа. Тај закључак је навео на основу тога што се и у првобитном прегледу као узрок смрти помиње повреда ватреним оружјем, а и у прегледу ексхумираног леша се исто у закључку наводи да су повреде нанете ватреним оружјем, без помињања тупине, па је он закључио да се радило о повредама главе ватреним оружјем.

На питање стручног саветника због чега није у мишљењу објаснио и децидно навео да постоје разлике између спољашњег прегледа леша и ексхумације која је рађена четири године касније, судски вештак је одговорио да је то оставио да разјасни на претресу.

На питање стручног саветника да ли се судски вештак слаже да код женског леша број 1 [REDACTED] постоји разлика и то да у спољашњем прегледу постоји описана једна стрелна рана више у ондосу на ексхумацију, судски вештак је одговорио да не види разлику у броју повреда. Наиме, у записнику о првобитном прегледу леша помиње се улазна рана на сред чела и рана у висини левог рамена, као улазна рана и излазна рана испод леве лопатиче. У записнику о ексхумацији је наведено у налазу вишеструки прелом

костију базе лобање и крова лобање и костију лица и ништа више. Навео је да није чудо што у записнику о ексхумацији није констатовано да нема повреде у пределу рамена, јер је меко ткиво иструлило, па се рана не види. На основу тога је и закључио да је [REDACTED] задобила две прострелине, једну прострелину главе са улазном раном на челу и једну прострелину у пределу, чија је улазна рана била у пределу левог рамена, а излазна у левом лопатичном пределу где су пронађене, као и што је наведено у записнику о првобитном прегледу леша.

На питање стручног саветника каква је ситуација са [REDACTED], јер је и у односу на њу описана у спољашњем прегледу леша једна рана више у односу на ексхумацију, судски вештак је одговорио да је код [REDACTED] у записнику о првобитном прегледу тела наведена једна устрелна рана у доњем делу стомака са леве стране, једна на лицу са леве стране и једна у пределу леве бутине. У записнику о ексхумираном лешу [REDACTED] наводи се вишеструки прелом десне карличне кости и десне илијачне кости, јер то је једно те исто. Не помињу се повреде главе и леве бутине. Повреде на левој бутини се не спомињу, јер је меко ткиво иструлило па се првобитне повреде нису ни могле видети. Међутим, узимајући у обзир пре свега првобитни преглед леша, као нешто што је егзактније, веродостојније него налаз на ексхумираном лешу судски вештак је закључио да је [REDACTED] задобила једну прострелину са улазном раном, прострелину главе са устрелном раном, са улазном раном у пределу леве стране лица и једну прострелину трбуха са улазном раном у доњем делу стомака са леве стране, а излазом у пределу десне половине карлице, јер су ту ексхумацијом нађени и преломи карличних костију са десне стране и прихватио је да је имала једну прострелину меких ткива леве бутине.

На питање стручног саветника да ли има још разлике у ексхумацији и спољашњем прегледу леша код [REDACTED] и како је код ње реконструисао правац пружања канала стрелних рана имајући у виду спољашњи преглед леша и ексхумацију, судски вештак је одговорио да у записнику о првобитном прегледу њеног тела наведено устрелна рана нанесена ватреним оружјем у доњем делу стомака са леве стране. У записнику о ексхумацији је наведено вишеструки прелом костију карлице са десне стране па је закључио да је правац канала са лева удесно односно да је улазна рана на левој страни стомака, а излазна рана у пределу десне половине карлице. Наиме, код проласка пројектила кроз тело, канал се шири у виду левка и на излазу прави већу штету пројектил него на улазу па уколико имају вишеструки прелом карличних костију са десне стране закључио је да је ту излаз. Закључак да је правац канала ране на глави био од напред уназад је утврдио на основу тога што у записнику о првобитном прегледу леша говори о устрелној рани на левој страни лица са крварењем из носа и левог уха. Закључио је да се улазна рана налази на левој страни лица, а излазна рана највероватније на задњој страни главе. Што се тиче прострелине бутине ту је у закључку прихватио, да уколико имамо улазну рану на глави са леве стране лица, на трупу на левој страни трбуха, закључио је да је и прострелина меких ткива леве бутине исто ишла са улазном раном на левој страни леве бутине и правци сва три канала иду практично спреда уназад и слева удесно односно да је [REDACTED] била својом предње левом страном главе и тела окренута ка устима цеви повредног оружја. На питање стручног саветника да ли на тај начин искључује да је повреде задобила искључиво од једне особе која је испаливала пројектиле и уколико то утврђује на основу чега то чини и да ли је могуће да буду и две особе или је ово закључивање без материјалних доказа, судски вештак је одговорио да је његов закључак

да је паравац канала и на бутини практично сличан, другим речима може се говорити о три канала који су релативно паралелни. Навео је да је највероватније испаливање три пројектила у оштећену извршила једна иста особа, али не може апсолутно да искључи ни могућност да су и три особе извршиле испалење појединачно по једног пројектила и овакво мишљење је дао на основу, како је то већ навео, штурих података.

На питање стручног саветника да ли је требало дати велики степен вероватноће, а како је то судски вештак навео у свом налазу и мишљењу, највероватније, и да су на овај начин његове тврдње веома прецизне или да је можда требало дати неки мањи степен, судски вештак је одговорио да он степен вероватноће даје прво на основу свог судско-медицинског знања, а друго на основу свог судско медицинског искуства од 40 година у овом послу. Стручни саветник је навео да је то тачно када се располаже подацима, али када нема података знање и искуство могу бити само претпоставка на основу искуства, али не и тврдња коју је изнео у предметном вештачењу. Судски вештак је навео да се он у вештачењима не бави претпоставкама, него закључивањем и давањем стручног мишљења.

На питање стручног саветника како је судски вештак одредио и могао прецизно да се изјашњава да је [REDACTED] задобила излазну рану код прострелине трбуха када та повреда није наведена у записнику о спољашњем прегледу леша. На основу којих параметара се изјаснио о излазној рани, судски вештак је одговорио да је закључио да се ради о прострелини из тога што приликом ексхумације било ког леша није пронађен ниједан пројектил. Тврди да су сви пројектили прошли кроз тело било које особе и да се ниједан пројектил није задржао у телу било које особе. Друго, мало пре сам објаснио зашто мислим да се ради о прострелини. Да пројектил што више пролази кроз тело све даље и даље прави већу штету, а имамо вишеструки прелом карличних костију с десне стране. А то што лекар очигледно неискусан, поготово неискусан за судску медицину, није видео излазну рану при првобитном прегледу леша. Он је поновио да прегледе ових тела нису вршили специјалисти судске медицине, чак верујем да су то радили свежи лекари, тек изашли из школе и понављао је да је нагласио да се ради о штурим подацима.

На питање стручног саветника Зорана Станковића да ли су протоколи у записнику са ексхумације засновани на опште прихватљивим судско медицинским ставовима или не односно да ли се приликом прегледа посмртних остатака лекар Семира Мешић Пашалић, која је вршила преглед ексхумираних лешева служила опште прихватљивим судско-медицинским ставовима код описа посмртних остатака, судски вештак је одговорио да приликом израде налаза и мишљење он није ни имао тај налаз и претпоставља да је тај налаз преписан у извештају истражног судије. Генерално могао би да стави примедбе на све ексхумиране лешеве, у свим гробницама које су ископане на територији бивше Југославије.

На питање стручног саветника да ли се на основу описа ране судски вештак може изјаснити којим пројектиlima су нанете ране и да ли се ради о само једној врсти пројектила или о пројектиlima различитог калибра, судски вештак је одговорио да се пре свега на основу величине ране никад не одређује калибар пројектила којим је нека особа погођена. Једна је величина улазне ране, ако пројектил уђе под правим углом у тело, а друга величина рана ако се иоле на свом путу од уста цеви до тела мало закоси и у том случају ће рана сигурно бити већа. Никада се не може гарантовати да се пројектил није мало искосио на свом путу до тела. Другим речима на основу ових података који се налазе у списима, апсолутно се не може поуздано закључивати ни о калибру пројектила којим су особе погођене и усмрћене, нити о оружју из којег су ти пројектили испалиени. Нарочито

из разлога што приликом увиђаја не постоји записник осим тога да су нађена тела и у ком положају су пронађена, нити има описа о пронађеним пројектилима или оштећењима од пројектила. На питање стручног саветника да ли су повреде могле да настану рафалном или појединачном паљбом, судски вештак је одговорио да код лица која имају више повреда и чији су канали релативно паралелни нпр. код [REDACTED], која има три повреде, релативна је паралелност канала. При испаливању из аутоматске пушке и уопште код друге врсте оружја која имају рафалну паљбу готово је немогуће испалити мање од три пројектила. У сваком случају не би се могло закључивати да ли су повреде испалене рафалом у овим конкретним случајевима или појединачном ватром или појединачним испљивањем али брзим, може се добити и релативна паралелност канала задобијених прострелина.

На питање стручног саветника да ли је увиђајна екипа која је вршила увиђај на лицу места у кући где су пронађени лешеве извршила квалитетно са судско-медицинске тачке гледишта увиђај уколико је у записнику констатовано да у кући нема оштећења зидова и ствари, судски вештак је одговорио да сигурно није урађено квалитетно и добро. На питање стручног саветника да ли постоје бројни пропусти у записницима са ексхумације уколико у њему нису описана оштећења на одећи и у описима повреда на телима смртно страдалих, судски вештак је одговорио да је сигурно да постоје бројни пропусти. Приликом ексхумације лешева услед протекла времена сва одећа је иструлила.

На питање стручног саветника да ли судски вештак може да реконструише међусобни положај између нападача односно лица које испаливало пројектиле и жртве, судски вештак је одговорио да је то већ и урадио и у мишљењу о повредама за сваку особу навео којом су страном тела биле окренуте ка устима цеви повредног оружја. У налазу и мишљењу је навео којом страном тела је покојна особа била окренута ка устима повредног оружја и то је могао да учини на основу искуства и знања вештака.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли је спорно да је смрт убијних лица наступила услед повреда виталних делова тела нанетих пројектилима испалених из ватреног оружја, стручни саветник је одговорио да није спорно да су ова лица умрла насилном смрћу и да су узроци смрти оштећења важних можданих центара или искрвављење из раскиданих крвних судова дуж канала пројектила стрелних рана испаленог из ватреног оружја.

Бранилац опт. Драгана Бајића, адв. Драгош Цукавац је оспорио кредибилитет судског вештака проф. др Бранимира Александрића и навео је да судски вештак није компетентан да се изјашњава о питањима везаним за балистику.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић како је вештак утврдио, а на основу целокупне документације, да ли је извршена идентификација лешева, судски вештак је одговорио да се он није упуштао у идентификацију лешева и прихватио је идентификацију како му је суд доставио и како је наведено у наредби за вештачење, а у којој су наведена имена и презимена покојних особа.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић на основу чега је судски вештак дао у закључку опис положаја нађених лешева с обзиром да је тај положај лешева различито описан у записнику о спољашњем прегледу лешева и у записнику о увиђају, а оба записника су сачињена истог дана, судски вештак је одговорио

да је у налазу и мишљењу написао онако како је наведено у записнику о увиђају, јер је за њега као вештака меродавнији записник о увиђају од закључка који је дао лекар. Што се тиче налаза на телима, који говори о спољашним прегледима, користио је само оно што пише у извештају лекара. Што се тиче записника о увиђају, лично сматра да је записник о увиђају меродавнији, јер њега пише онај орган који води поступак односно који води истрагу. Да ли постоји разлика између записника о увиђају о положају тела и записника о положају тела који је дао лекар он као вештак уопште не улази у то. Суштина је да се око свих лешева налазила велика количина крви и из тога је закључио да су ове особе управо страдале ту где су и пронађена њихова тела и ово лично мисли да је бирократска разлика између једног и другог записника. Питање да ли је неко био прво на леђима, а када је дошао истражни судија па нашао тело на левом боку то је мало значајно.

На питање председника већа да ли постоји могућност да је доктор Мадановић, који је први вршио преглед померио леш, окренуо, па кад је дошао судија истражни који је сачињавао записник о увиђају само констатовао онако како је затечено, судски вештак је одговорио да за то да се тако десило постоји теоретска могућност.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић на основу чега је закључио какве је ране задобио [REDACTED], јер постоје разлике између његовог налаза и мишљења и извештаја о спољашњем прегледу леша, судски вештак је одговорио да је његов закључак да је улазна рана на грудима [REDACTED] промера 1x1 сантиметар, а улазна рана на трбуху промера око 2x2 сантиметра из следећих разлога; у извештају о првобитном прегледу тела, помињу се само две прострелне ране - „на предњем делу груди и доњем делу стомака“, другим речима нигде се не помиње излазна рана, па без обзира што је овај лекар написао да је улазна рана на грудима 1x1 сантиметар, а излазна рана 2x2 сантиметра, он би навео следеће и цитира овај извештај који каже- „улазне ране су нанесене спреда“, значи множина и улазног су промера 1x1 сантиметар и по његовом личном мишљењу лекар је написао грешком „а излаз 2x2 сантиметра“, јер реченицу почиње у множини.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да ли устрелна рана односно улазна рана промера 0,5 пута 0,5, коју је задобила [REDACTED], може бити нанета пројектилом из аутоматске пушке, судски вештак је одговорио да је овај промер раније дат у записнику о првобитном прегледу тела [REDACTED] и он га је само преписао, а да ли је овај промер тачан или није он у то не улази, али 0,5 пута 0,5 из пушчаног пројектила је мало вероватно, чак је мало вероватно да је пречник ране од 5 милиметара нанет и пројектилом из пиштоља калибра 9 милиметара, могло би да буде рецимо калибар 6,35 или чак и 7,65 калибар јер се ткиво увек мало ретрагује, али гледајући само величину ране мало је вероватно да је рана нанета пушчаним пројектилом.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да ли је судски вештак у налазу омашком изоставио да је [REDACTED] критичном приликом задобила рану 4 пута 4 дужине, како је то наведено у записнику др Мадановића, судски вештак је навео да му није јасно шта значи констатација у записнику о првобитном прегледу леша рана у пределу чела која је ширине 4 пута 4 центиметара и прихватио је да је на челу рана промера улазног 2 пута 2 центиметра и зато је и прихватио да је улазна рана на челу [REDACTED] 2 пута 2 центиметра. Сматра да је др Мадановић неискусан за састављање оваквог записника и за судску медицину и грешке је и правио у записнику

због неискуства. На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић на основу чега је онда такав записник некискусног доктора могао за њега да буде најверодостојнији, судски вештак је одговорио да он нигде тако нешто није рекао већ понавља да су подаци шгури. Сигурно је да је првобитни налаз на свежим лешевима меродавнији од налаза који се добије ексхумацијом трулих лешева и у том смислу је рекао да је записник о првобитним прегледима лешева меродавнији.

Бранилац опт. Марка Пауковића, адв. Смиљана Стојиљковић је ставила примедбу на налаз и мишљење судског вештака проф. др Бранимира Александрића, јер је исти апсолутно произвољан и није дат у складу са документацијом.

На питање председника већа на основу чега је закључио да је смрт свих 5 лица наступила на месту где су и пронађена њихова тела, судски вештак је навео да је то утврдио на основу велике количине крви која је нађена поред њих.

На питање опт. Драгана Бајића шта значи констатација у налазу да је смрт оштећених могла наступити у вечерњим часовима на дан 10.10.1992. године односно да ли је могла или није могла да наступи у вечерњим часовима, судски вештак је одговорио да процена времена смрти се одређује на основу тога какве су лешне особине и лешне промене и ког степена су њихова израженост другим речима не може се рећи да је смрт наступила у тачно време и сати већ се увек даје временски распон у ком периоду је смрт наступила или је могла да наступи.

На питање опт. Драгана Бајића да ли је вештак приликом прегледа документације имао и изјаве сведока, судски вештак је одговорио да је имао оно што је цитирао и није имао изјаве сведока другим речима цитирао је оно што му је суд доставио, а мишљење увек даје, без обзира на изјаве сведока или окривљених, на основу материјалних чињеница, а у његовом послу материјалне чињенице су пре свега медицинска документација.

На питање опт. Драгана Бајића да ли се нешто мења у налазу да су у питању излазне ране ако је човек био окренут ка степеницама потрбушке, судски вештак је одговорио да како неко лежи је питање како је пао и то нема везе са тим којом страном тела је био окренут ка устима цева када је погођен. Теоретски човек у току падања може и да се окрене.

На питање опт. Марка Пауковића да ли је могуће да када пет особа буде убијено из ватреног наоружања да код две особе буду руке на грудима и да ли то значи да руке не падају када неко умре, судски вештак је одговорио да не види разлог због чега то не би било могуће и све зависи у ком положају су биле особе у моменту падања и руке могу да падну на груди и да остану тако.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да ли стручни саветник може да се изјасни о временском распону за свако лице када је код њега наступила смрт на основу описа мртвачких мрља и мртвачке укочености, стручни саветник је одговорио да не може да се изјасни, јер постоји велики број чињеница које треба уклопити, али се не може са сигурношћу утврдити када је наступила смрт код ових људи.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да ли је могуће да је смрт преминулих лица наступила на месту где су пронађена с обзиром да је свака ствар била на свом месту, да ништа није било померано, а како се наводи у вештачењу смрт је наступила највише за неколико минута од задобијања повреда, судски вештак је одговорио да ако је на лицу места испод лешева пронађена велика количина крви то указује да је смрт наступила на том месту. Међутим, ако би се пуцало из аутоматске пушке, и ако би четири особе страдало, онда овакав ред у просторији не би био могућ из више разлога. Вероватно би били трагови пројектила који су, ако су прострелине као што су наведене на зиду, могли су да буду на поду или на неким стварима и предметима, вероватно да је нешто поремећено у том стану услед падања тих лица, али овако уређено место не би могло да буде, а смрт је могла да наступи на том месту, ако је верификована количина крви описана испод леша.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да ли би одећа на лешевима иструлила у периоду од четири године колико је прошло од тренутка када су покопани па до тренутка ексхумације, стручни саветник је одговорио да се на фотографијама види да постоји одређена одећа и правилном обрадом би могла да се региструју оштећења која су настала пројектилом.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да уколико постоје ране различитог промера да ли то указује на то да су оне нанете из више различитог оружја или не, стручни саветник је одговорио да је сагласан са налазом судског вештака проф. др Бранимира Александрића и они су могли зависно од угла под којима пројектили улазе у тело да буду различите величине, али је очигледно да у описима тих повреда постоје много недоследности које у знатној мери оштећују могућност вештачења, јер мисли да особа која је описивала те повреде нема неко велико знање и да је она то радила како је знала и умела. Улазна рана промера 0,5 пута 0,5 указује да је могла да буде нанета са пројектилом чији је калибар знатно мањи, али у том случају ако је мањи калибар, а постоји оволико оштећења костију лобање онда би реално било очекивати да приликом удара тог пројектила, у ове тврде кости лобање и дебље, да дође до распрскавања пројектила и да се делови пројектила или нађу у простору лобањске дупље или да се сам пројектил после деформације задржи у лобањској дупљи, али је проблем што не постоје чауре ни пројектили на основу којих бисмо могли да вршимо упоређивање.

На питање браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да ли подаци из списка дају основ за један прецизан налаз, стручни саветник је одговорио да подаци из списка не дају основа за један прецизан налаз, са одређеним степеном вероватноће, али тај степен вероватноће сигурно не може бити највероватнији, него основано, вероватно, али да буде највероватнији сигурно не.

Налазу и мишљењу судског вештака специјалисте судске медицине проф. др Бранимира Александрића суд је у потпуности поклонио веру, јер је исти дат према свим правилима струке и науке. Судски вештак проф. др Бранимир Александрић је дао налаз и мишљење на основу података којима је располагао тј. на основу документације која се налази у списима предмета, а и сам вештак се изјаснио на главном претресу да се ради о подацима који су штурни, при чему је суд имао у виду и чињеницу да је између записника о увиђају и ексхумације лешева протекло 4 године, па је разумљиво што се у неким деловима појављују разлике у констатованим повредама убијених лица, јер су мека ткива

код ових лица након 4 године од критичног догађаја пропала и нису се могла утврдити оштећења на њима приликом ексхумације.

Читањем извештаја из КЕ за опт. Драгана Бајића Полицијске станице Сански Мост бр. 05-07/07-2 Сл. 455/13 од 22.03.2012. године и МУП-а РС ПУ за Град Београд од 20.06.2016. године и од 25.06.2018. године произилази да исти није осуђиван.

Читањем извештаја из КЕ за опт. Марка Пауковића МУП-а РС ПУ за Град Београд од 20.06.2016. године и од 28.06.2018. године произилази да исти није осуђиван.

Суд је оптужене Драгана Бајића и Марка Пауковића на основу одредбе чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП-а услед недостатка доказа, ослободио од оптужбе да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, у вези са чл. 22 КЗ СРЈ које им је оптужницом Тужилаштва за ратне злочине стављено на терет, а како је то ближе наведено у изреци пресуде услед.

Опште је позната чињеница да се на простору садашње Босне и Херцеговине од пролећа 1992. године па до потписивања Дејтонског споразума у јесен 1995. године одвијао оружани сукоб између организованих оружаних снага Војске Републике Српске са једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског већа одбране са друге стране. Стање непосредне ратне опасности проглашено је одлуком Председништва српског народа у Босни и Херцеговини од 15.04.1992. године када је наређена и мобилизација територијалне одбране на целокупној територији српске Босне и Херцеговине, а сви војни обвезници обавезани да се ставе на располагање општинским штабовима територијалне одбране. Ова одлука је потврђена у Скупштини српског народа у Босни и Херцеговини на седници одржаној дана 12.05.1992. године. Одлука о проглашењу ратног стања на територији Босне и Херцеговине донета је 20.06.1992. године на седници Председништва Републике Босне и Херцеговине и истог дана ступила је на снагу објавом у Службеном листу Републике Босне и Херцеговине. Наведене чињенице потврђене су и писаним доказима - одлуком о проглашењу ратног стања објављеном у Службеном листу Републике БиХ.

Оптужени Драган Бајић и Марко Пауковић у својим одбранама су навели да су били припадници војне полиције и то VI Санске бригаде Војске Републике Српске, да су у оквиру својих овлашћења контролисали више села на подручју Општине Кључ, укључујући село Камичак, у патроле су ишли искључиво дању, црвеним „Голфом“, без регистарских ознака, а у те патроле су ишли најчешће по тројица.

Опт. Драган Бајић је у својој одбрани је навео да је имао СМБ униформу, од наоружања је имао пушкомитраљез, а не аутоматску пушку, да никад мање од 3 човека није било у патроли када су обилазили села у Општини Кључ са црвеним „Голфом“ и да он од 15.08.1992. године па надаље није патролирао, јер није био у Камичку с обзиром да је рањен, а сигуран је да се то десило баш тог датума, јер се два дана пре тога удавала његова сестра. Даље је навео да не познаје настрадале и да ништа не зна у вези са наведеним кривичним делом.

Опт. Марко Пауковић је навео да је за учињено дело убиства пет цивила сазнао тек 2007. године када је саслушан током покренуте истраге пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона у Бихаћу. Опт. Марко Пауковић је у истрази навео да је имао маскирну униформу војног полицајца, аутоматску пушку са преклопним кундаком, да је пре рата одлазио у ово село, трговао, те да не зна где је био 10. октобра 1992. године, нити зна где је тада био опт. Драган Бајић имајући у виду протек времена. Навео је да се не сећа да је тог дана био у селу Камичак, а када је саслушан на главном претресу истакао је да је имао СМБ униформу, никада није носио маскирну униформу, а имао је и пиштољ „тетејац“ 7,62мм, у полицији је био до краја октобра 1992. године, а после у војсци Републике Српске, а са њим је био и опт. Драган Бајић, али не зна у ком периоду је био са њим.

Оптужени Драган Бајић и опт. Марко Пауковић у својим одбранама су још навели да за време ратних дешавања никога нису убили.

Суд је ценио одбране оптужених Драгана Бајића и Марка Пауковића и прихватио их је у делу у којем су се оптужени изјашњавали да су критичном приликом били припадници војне полиције VI Санске бригаде ВРС, да су скоро свакодневно долазили „Голфом“ црвене боје, без регистарских ознака у контролу и обилазак села у Општини Кључ па и у контролу села Камичак и те патроле су вршиле контролу искључиво дању.

Суд је прихватио одбране оптужених Драгана Бајића и Марка Пауковића у делу у којем тврде да нису извршили наведено кривично дело, те да нису лишили живота оштећена лица.

Суд није прихватио одбране оптужених Драгана Бајића и Марка Пауковића у делу у којем наводе да октобра месеца 1992. године нису долазили у село Камичак, јер сви испитани сведоци како мештани тако и сведоци који су били у истој јединици, њихови саборци [REDACTED], сви тврде да су их видели у том временском периоду како у селу, тако и у команди полиције у месту Томина, па са тих разлога суд налази да у овом делу одбрана нелогична и у супротностима са исказима напред испитаних сведока.

Суд је ценио и наводе браниоца опт. Марка Пауковића, адв. Смиљане Стојиљковић да је опт. Марко Пауковић критичном приликом био у школи на курсу за полицајце у Вучитрну, али је нашао да су овакви наводи браниоца опт. Марка Пауковића неосновани из разлога што је провером кроз евиденцију Сектора за људске ресурсе Одељења за образовање МУП-а, као и увидом у матични картон Марка Пауковића број 20/92 утврдио да је опт. Марко Пауковић дана 18.02.1992. године започео курс за милиционере-приправнике у Вучитрну, а који курс је 13.05.1992. године самовољно напустио, а и сам опт. Марко Пауковић у својој одбрани је навео да је априла или почетком маја месеца 1992. године добио слободно одсуство за викенд из Полицијске школе у Вучитрну и да је кренуо у свој родни крај у Доњу Козицу да обиђе родитеље, жену и дете, али је трећи дан по његовом доласку дошла војна полиција и привела га у војску. Из свега напред наведеног несумњиво произилази да опт. Марко Пауковић у

критичном периоду није био у Полицијској школи у Вучитрну, а што потврђују и искази ових сведока - мештана села Камичак, који су навели да је опт. Марко Пауковић критичном приликом долазио у село Камичак у контролу.

Такође је суд ценно и део одбране опт. Драгана Бајића, који је тврдио да је 14.08.1992. године био рањен и стационаран у здравственој установи о чему је суду приложио медицинску документацију, међутим, суд је нашао да је овакво казивање опт. Бајића без утицаја, јер се критични догађај десио 10. октобра 1992. године, а имајући у виду исказе испитаних сведока, који су несумњиво потврдили да је у том временском периоду опт. Драган Бајић виђен од стране мештана како у селу Камичак, тако и у команди у месту Томина.

Суд је приликом доношења пресуде посебно ценио чињеницу да су сведоци [REDACTED] преминули пре покретања кривичног поступка пред овим судом, па нису могли бити позвани на главни претрес, и самим тим изложени контрадикторном поступку и унакрсном испитивању због чега суд није био у могућности да их испита на одређене околности, нарочито у погледу несагласности са исказима других сведока, као и са одбранама самих оптужених.

Сведок [REDACTED], која је у међувремену преминула, а давала је исказ 06.12.2001. године и 08.07.2002. године пред Кантоналним судом у Бихаћу и који исказ је суд прочитао на главном претресу дана 20.04.2017. године у смислу одредбе чл. 406 ст. 1 тач. 1 ЗКП-а је навела да је дана 10.10.1992. године око 19.00 часова била у својој кући у селу Камичак и са улазних врата је видела да се на раскрсници зауставља аутомобил „Голф“ црвене боје из кога су наоружани аутоматским пушкама изашли Драган Бајић и Марко Пауковић. Били су од ње удаљени 50 метара па иако је био мрак видела је како излазе из аутомобила, јер су имали упаљену батерију, препознала их је не само по аутомобилу, власништво [REDACTED], који су они од њега одузели већ их је препознала и по изгледу, висину и гласу. Препознала их је, јер су долазили у њихово село као полицајци често и куповали кукуруз од њених комшија и заједно су ишли. Иначе Марко Пауковић је био средње висине плав и коврцаве косе, стално је носио војну униформу и аутоматску пушку, док је Драган Бајић био мало нижи и смеђ. Ова сведокиња, као и сведоци [REDACTED] који су били код ње у кући навели су да су оптужени Бајић и Пауковић критичне вечери били у селу, дошли су црвеним „Голфом“, униформисани и наоружани и само су њих двојица тада били. Ово троје сведока тврде да су видели како се возило црвени „Голф“ зауставља испред куће [REDACTED], тражећи га, дозивајући га, па како [REDACTED] нису нашли пуцали су из аутоматске пушке у врата његове куће, а затим провалили унутра. Све троје сведока наводе да су добро видели Пауковића и Бајића, да су их препознали по изгледу, стасу и гласу, те да немају дилему око њиховог идентитета, да их познају од раније и описују их како су изгледали, описујући да је опт. Пауковић био виши од њих двојице. Потом су ови сведоци описали да Пауковић и Бајић одлазе до куће [REDACTED] одакле се потом чује у два наврата рафална паљба, при чему је други рафал био знатно дужи и јачи.

За време тих догађаја у кући [REDACTED] се крио сведок [REDACTED], који је испитан пред овим судом и који тврди да је критичном приликом чуо глас опт. Марка Пауковића, како га дозива уз речи: „гдје би сад могао бити?“, а потом се зачуо пуцањ и

лупање. Овај сведок наводи да је опт. Пауковића добро познавао од раније, а и разговарао је са њим, јер су се дан пре овог догађаја срели у селу, Пауковић га је питао где спава, а он је одговорио „у својој кући“. Слутећи зло едлучио је да се увече сакрије у кући [REDACTED], где је био и сведок [REDACTED].

Сведок [REDACTED], који је тада имао 17 година, а који је испитан пред овим судом навео је да је [REDACTED] рекла да види обојицу оптужених испред куће [REDACTED] и све троје су то гледали са прозора њене куће. Убрзо су оптужени отишли возилом до куће [REDACTED] одакле се потом чула рафална паљба, ујутру су сазнали од [REDACTED] шта се десило у кући [REDACTED].

Суд је ценио исказ сведока [REDACTED] који је дала на записницима дана 16.12.2001. године и 08.07.2002. године пред Кантоналним судом у Бихаћу и где је тврдила да је са улазних врата своје куће видела да се на раскрсници критичном приликом у селу Камичак зауставља аутомобил марке „Голф“, црвене боје из кога су наоружани аутоматским пушкама изашли Драган Бајић и Марко Пауковић. Били су од ње удаљени 50 метара па иако је био мрак видела је како излазе из аутомобила, јер су имали упаљену батерију, препознала их је не само по аутомобилу, власништво [REDACTED], који су они од њега одузели већ их је препознала и по изгледу, висину и гласу. Ова сведокиња наводи да је видела како се возило црвени „Голф“ зауставља испред куће [REDACTED], тражећи га, дозивајући га, па како [REDACTED] нису нашли пуцали су из аутоматске пушке у врата његове кућа, а затим провалили унутра, а потом даље ова сведокиња описује да су Пауковић и Бајић отишли до куће [REDACTED] одакле се потом чује у два наврата рафална паљба, при чему је други рафал био знатно дужи и јачи.

За суд је исказ сведока [REDACTED] неприхватљив с обзиром да је њена кућа удаљена од куће [REDACTED] 30-40 метара, о чему су се изјашњавали сведоци, да су били лоши временски услови, падала је киша, да је било ратно стање, да се критични догађај одиграо кад је пао мрак, да су се мештани бојали војске и полиције, а што су сами сведоци у својим исказима тврдили, да са свог прозора није могла да види шта се дешава испред куће [REDACTED], јер из одбране опт. Драгана Бајића, као и из скице лица места, коју је након давања исказа на главном претресу нацртао сведок [REDACTED], произилази да ова сведокиња није могла да види шта се дешавало критичном приликом, а поготово да са сигурношћу препозна оптужене, налазећи да је исти исказ неуверљив и није животно реалан, јер за суд исказ ове сведокиње нема такву снагу да би се на њеном исказу могла донети осуђујућа пресуда за овакво тешко кривично дело.

Посебно је суд имао у виду да је ова сведокиња пре покретања овог поступка преминула из ког разлога није могла бити непосредно испитана на главном претресу у контрадикторном поступку где би била у могућности да разјасни све околности критичног догађаја.

Сведок [REDACTED] навео је у истрази да су оптужени Бајић и Пауковић најпре из аутоматске пушке усмртили [REDACTED] у дворишту [REDACTED] куће, да би касније у кући у кухињи убили његову жену [REDACTED]. Тврди да је за све то време био у другој соби [REDACTED] куће, да је чуо шта се дешава и да је препознао гласове оптужених Бајића и Пауковића, јер је раније

више пута са њима комуницирао. Сећа се да их је [REDACTED] молила да јој не убију дете, да је добила одговор да то неће учинити, а након тога су се чули пуцњи и глас његове супруге [REDACTED], која је рекла „ај мајко“. Такође овај сведок наводи да је после првог рафала из дворишта ушла у кућу [REDACTED] и рекла да комшија [REDACTED] лежи крвав на почетку степеништа куће, а што је он касније и видео када је пуцњава престала. Овај сведок даље је навео да је из куће изашао након три сата, да је седео у мраку у соби, да је био шокиран и да је изашао из куће не улазећи у собу где су страдале жене, да је видео на почетку степеништа куће на улазу како лежи комшија [REDACTED], прошао је поред њега и отишао код [REDACTED]. Након тога је обавестио мештане који су ту били сакривени о страдању ових лица и ко је та лица убио.

Сведокиње [REDACTED], које су испитане пред овим судом су навеле да познају оптужене, да су у октобру 1992. године долазили у њихово село свакодневно црвеним „Голфом“ и малтретирали сељане. Опт. Пауковић је био виши од њих двојице. Сећају се критичног догађаја, чули су да су оптужени Пауковић Марко и Бајић Драган починили убиство ових лица, али да оне то лично нису виделе с обзиром да је сведокиња [REDACTED] навела да нема непосредних сазнања о догађају од 10.10.1992. године који се десио у кући [REDACTED], те да је она отишла у Травник септембра 1992. године. Сведокиња [REDACTED] тврди да су оптужени Драган и Марко, као [REDACTED] дана 05.10.1992. године убили шесторо људи. Она то није лично видела, али како су њих тројица свакодневно долазили у село Камичак то није имао ко други да уради. Ова сведокиња је навела да мисли да је 08. октобра 1992. године отишла у Травник.

Сведоци [REDACTED] су препознали оптужене на фотографијама, а сведок [REDACTED] на главном претресу пред овим судом није могао да се сети да је вршио препознавање оптужених 2012. године, па је тек после упорног инсистирања тужиоца успео да се сети да је вршио препознавање оптужених на фотографијама, а препознао их је на главном претресу на питање председника већа. Суд је ценио исказ овог сведока па је нашао да се истом не може поклонити вера имајући у виду чињеницу да се овај сведок није могао сетити да је вршио препознавање оптужених 2012. године, што је ближе његовом испитивању на главном претресу, а да се са сигурношћу, по његовим речима, сећа догађаја из 1992. године и то не само штурих већ и ситних детаља који су везани за критични догађај. Ово само указује да сведок није могао да се са толико детаља сети критичног догађаја посебно имајући увид да је у то време имао 17 година, да је био у кући [REDACTED], која је од куће [REDACTED] била удаљена 30-40 метара, да је убиство цивила било у вечерњим сатима, да је био мрак, кишовито време, а посебно да са тог места није могао видети сам догађаја, јер је [REDACTED] кућа била на таквом месту да се из исте није могло видети шта се дешава у [REDACTED] кући, а што је утврђено из одбране опт. Драгана Бајића, као и из саме скице лица места коју је управо сведок [REDACTED] цртао након давања исказа пред судом и из кога се види положај кућа и да он није могао имати преглед шта се дешавало у [REDACTED] кући.

Саборци оптужених Марка Пауковића и Драгана Бајића, сведоци [REDACTED], који су испитани пред овим судом су навели да су оптужени долазили црвеним „Голфом“ у село Камичак ради контроле, као војни полицајци. У вези критичног догађаја сведок [REDACTED] истиче да није чуо за критичан догађај, док

сведок [REDACTED] је навео да зна за убиство цивила у октобру 1992. године у селу Камичак, јер је дан након трагичног догађаја био на увиђају у кући у којој су настрадала убијена лица и да је по повратку из села Камичак са истог у команди у селу Томина затекао оптужене.

Суд је ценио и исказ сведока [REDACTED] који је дао на главном претресу и где је навео да је радио као испомоћ у селу Камичак на увиђају поводом убиства цивила 10.10.1992. године, јер је био запослен у СЈБ Кључ. Не сећа се колико је тада убијено цивила, нити се сећа чија је то била кућа, увиђајем је руководио [REDACTED]. Не сећа се да је са њима ишао заменик тужиоца, али највероватније да је био, јер је тужилац увек са њима излазио на увиђај. Зна да је са њим био [REDACTED], који је радио као крим техничар у СЈБ Кључ, сећа се да су фотографисали лице места, а снимање камером није било, јер камере у то време нису имали. Не сећа се детаља увиђаја, не сећа се колико је лица том приликом убијено. Мисли да није убијено дете, нити се сећа како је изгледала унутрашњост куће у којој су вршили увиђај. Навео је да су дошли у поподневним сатима да врше увиђај, не сећа се било каквих трагове, нити да је било чаура и мисли да нико није обезбеђивао лице места. Мисли да је увиђај вршен у касним поподневним часовима, да је био сумрак, јер тада није било струје.

Исказ овог сведока суд је прихватио јер се сведок изјашњавао о увиђају којем је присуствовао дана 11.10.1992. године у селу Камичак као службено лице које је присуствовало испред Станице јавне безбедности Кључ, али је суд имао у виду протек времена од критичног догађаја, више од 26 година, па је јасно да се сведок није могао сетити свих детаља увиђаја, а што је и сам сведок рекао у свом исказу.

Надаље суд је ценио и исказ сведока [REDACTED] који је навео на записнику када је саслушаван пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ дана 13.02.2007. године и када је навео да је писмен, а није потписао записник већ је ставио отисак прста и који је навео да су сутрадан када је вршен увиђај 11.10.1992. године полицајци и судија имали камеру и снимали унутрашњост куће где су затечена убијена лица, те да је он запазио доста крви по зидовима у просторији где су лежала убијена лица. Навео је да су њега снимили у колима црвене боје и да ова кола личе колима, којим су се оптужени довозили када су убијени цивили, па суд налази да је исказ овог сведока противуречан и нелогичан, јер из записника о увиђају, који је сачињен од стране истражног судије Рајка Дакића нигде није евидентирано, да је увиђај сниман камером, а што је у свом исказу потврдио и сведок [REDACTED], који је још додао да нису ни могли у то време да обављају снимања, јер камере нису ни постојале. Такође је нелогичан и део исказа сведока [REDACTED] у делу у коме се изјашњавао да је било доста крви у унутрашњости куће у којој су убијени мештани критичном приликом, јер ова чињеница тј. постојање крви није констатована у записнику о увиђају, а што је морало бити констатовано. Осим тога у записнику о увиђају је наведено да се ради о две собе у кући [REDACTED], а сведок [REDACTED] у свом исказу спомиње само једну собу у којој је он био сакривен критичном приликом што је такође у супротности са записником о увиђају.

Неприхватљив је за суд и део исказа сведока [REDACTED] где је он навео да седи три сата у соби у мраку, а да је у кухињи у истој кући убијено више женских особа међу

њима и његова супруга [REDACTED] и да он за та три сата не изађе да види да ли је нека од ових жена жива и да та лица која су убила ове женске особе испаљују толико метака, а да не улазе у другу собу у кући у којој су убијене ове жене и дете и да не проверавају да ли има још лица у овој кући, јер чак и ако прихватимо могућност да је сведок [REDACTED] био у шоку због самог догађаја - упадање у кућу, пуцњаве, убиства жена и детета које су се у том тренутку затекле у тој кући, а између осталог и његове супруге, нелогично је да он три сата седи у истој соби у којој се налазио и не излази да види шта се дешава са женама и дететом који су упуцани и да провери да ли је можда нека од њих жива и да им евентуално помогне. Чак и уколико се прихвати тврдња сведока да је седео три сата у овој соби нелогично је да он након та три сата која је провео у њој излази из собе и одмах одлази притом не проверавајући шта се дешава са упуцаним женама и дететом.

Критични догађај на идентичан начин описују сведоци [REDACTED] који наводе да су препознале оптужене Бајић Драгана и Пауковић Марка по изгледу и гласу без обзира што је 10.10.1992. године, када се одиграо догађај било невреме, падала је киша као из кабла, био је мрак, јер се све то дешавало у вечерњим часовима октобра 1992. године и да они посматрају долазак како они кажу црвеног „Голфа“, виде га на удаљености 30-40 метара и да из њега излазе опт. Драган Бајић и опт. Марко Пауковић и упућују се ка кући [REDACTED] па тврде да су оптужене препознали по гласу и стасу, сведок [REDACTED] наводи да су оптужени држали батерију у рукама, па да их је тако препознала.

По налажењу суда искази ових сведока су у овом делу за суд неубедљиви, јер није животно реално да у ноћи 10.10.1992. године у вечерњим сатима, када су били лоши временски услови, падала киша као из кабла сведоци на удаљености 30-40 метара препознају оптужене које и не познају добро, већ само познају из виђења као лица која обилазе село, посебно имајући у виду да нису само њих двојица ишли у патроле и контроле већ су то чинили и други војници и војни полицајци, а према распореду који је тада важио, јер је у то време било ратно стање, није било струје и нелогично је да сведоци стоје на прозору и гледају шта се дешава у улици уз све то по лошим временским условима, у вечерњим сатима, кад је пао мрак, када је било ограничено кретање и са велике удаљености да баш виде све шта се дешавало.

Осим тога сведоци [REDACTED] различито су сведочили на околност положаја у којем су затечени убијени цивили, па тако [REDACTED] наводи да је кућа у којој се крио и где је извршено убиство била у потпуном мраку, није се ништа видело, није окретао главу према вратима од кухиње где су биле убијене жене и дете, а преко веранде је изашао на степенице и на дну степеница на подесту видео је да [REDACTED] лежи у крви, а [REDACTED] наводи да је ујутру отишао до куће [REDACTED] и видео је на улазу мртвог [REDACTED] који је лежао на степеницама, а испод њега је била крв, док сведок [REDACTED] наводи да је сутрадан видео убијеног [REDACTED], који је лежао трбухом окренут према степеницама, а испод њега је била локва крви.

Сведок [REDACTED] када је испитан дана 20.12.2001. године пред Кантоналним судом у Бихаћу је навео на записнику да сигурно зна да су убиство ових цивила починили Марко Пауковић и [REDACTED], те да нико није могао бити сем њих двојице, а на записнику пред Кантоналним тужилаштвом у Бихаћу када је испитан дана 13.02.2007.

године наводи да су ова лица побили војни полицајци Драган Бајић и Марко Пауковић, да је сигуран у то и да се добро сећа гласова ових лица, а да не зна ко је [REDACTED], те да је грешком у записник унето име [REDACTED], међутим, суд овакву тврдњу сведока [REDACTED] није могао прихватити као истиниту, јер у записнику о његовом испитивању пред Кантоналним судом у Бихаћу од 13.02.2007. године јасно стоји да даје исказ у поступку који се води против [REDACTED] и Марка Пауковића.

Сведоци [REDACTED] за коју опт. Марко Пауковић тврди да је била њихов сарадник и да је одавала где су се у шуми крили Муслимани, а сведок [REDACTED] је то негирала тврдећи да је сарадник била [REDACTED] који је теретио оптужене.

Сведок [REDACTED] је тврдила да су њу малтретирали оптужени Драган Бајић, Марко Пауковић и [REDACTED], да су од оружја имали пушке и аутомат, ножеве и бомбе иако је неспорно да су оптужени Драган Бајић и Марко Пауковић имали само аутоматске пушке, да би касније ова сведокиња [REDACTED] наводила да ју је малтретирао Бајић Драган, да ју је опт. Пауковић бранио од опт. Бајића, обратила се браниоцу опт. Бајића да она зна шта је он радио по селу Камичак, а када је председник већа интервенисала и рекла да се сведок обраћа браниоцу опт. Драгана Бајића, а не опт. Бајићу па је и њено сведочење за суд било контрадикторно и непоуздано. Сведок [REDACTED] је навела у свом исказу да је била удаљена два метара када је Марко Пауковић тукао [REDACTED] да би у наставку казивања рекла да ју је после пар дана питала ко је [REDACTED] тукао.

Суд је исказима напред испитаних сведока у делу где они наводе да су током октобра месеца 1992. године ови сведоци боравили у месту Камичак, да знају оптужене Бајић Драгана и Марка Пауковића, да су били војни полицајци, да су у њихово село Камичак обављали патроле у црвеном „Голфу“ без регистарских таблица и да им је познато да су убијени цивили међу којима и малолетно дете у јесен 1992. године и у том делу суд је њихове исказе прихватио, јер су у складу са осталим изведеним доказима током овог кривичног поступка.

Читањем записника о увиђају истражног судије Основног суда у Кључу Кри бр. 83/92 од 11.10.1992. године, који је [REDACTED], а увиђају су присуствовали [REDACTED]

[REDACTED] стоји да се убиство догодило 10.10.1992. године у кући к.бр. 62 у селу Камичак, док у диспозитиву оптужнице не постоји [REDACTED], већ стоји [REDACTED] и да се убиство догодило у кући [REDACTED], те даље стоји да је истражни судија констатовао да су ствари уредно свака на свом месту у просторијама куће, да су простирке на патосима уредне, да нема никаквих трагова предмета које би упућивале на извршиоце, нису пронађени никакви меци, нити чауре, нити су пронађени трагови крви по зидовима, а с обзиром да је сведок [REDACTED] навела у свом исказу да се критичном приликом чула пуцњава као да „врве“ меци, да се ради о муницији са дуплим пуњењем, коју су користили муслимани тзв. сингапурски меци, како је истакао стручни саветник проф.др Зоран Станковић, коју муницију није имала српска војска, па се поставља питање да ли су ова лица која су убијена у кући [REDACTED] или у кући [REDACTED] или су

можда убијена у дворишту у близини куће у којој су затечена. Суд поклања веру материјалном доказу и то записнику о увиђају Основног суда у Кључу Кри 83/92 од 11.10.1992. године, који је потписао [REDACTED], а из кога се утврђује да је критичном приликом страдало пет цивилних лица, да у кући у којој је вршен увиђај није било трагова крви и да у просторији у којој су пронађени лешеве ствари из домаћинства су уредно свака на свом месту, простирке на патосима су уредне, те да нема никаквих трагова нити предмета у наведеним просторијама које би указивале на извршиоца.

У записнику о обдукцији лешева из масовне гробнице Горњи Камичак и појединачних гробница Доњи Камичак и Томина Основног суда у Кључу Кри бр. 57/96 од 23.11.1996. године суд је утврдио да је наведено да се ради о лешевима цивилних лица Бошњака побијених током лета 1992. године и концем 1995. године од стране Српских паравојних формација приликом агресије на БиХ, а ове тврдње су супротне са наводима оптужнице где стоји да су ова цивилна лица из диспозитива оптужнице 10. октобра 1992. године лишили живота војни полицајци Драган Бајић и Марко Пауковић припадници VI Санске бригаде ВРС, дакле исти нису били припадници никаквих српских паравојних формација.

Имајући у виду напред наведено и изведене доказе током овог кривичног поступка суд је нашао да на поуздан начин Тужилаштво за ратне злочине није доказало наводе из диспозитива оптужнице да су оптужени Бајић Драган и Марко Пауковић извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези чл. 22 КЗ СРЈ у време, на месту и на начин како је то описано у изреци пресуде, јер искази сведока су за суд таквог карактера да се на њима није могла засновати осуђујућа пресуда, а у недостатку материјалних доказа, посебно имајући у виду записник о увиђају Основног суда у Кључу Кри бр. 83/92 од 11.10.1992. године, који је потписао [REDACTED], а у коме је наведено да нема никаквих трагова предмета који би упућивали на извршиоце, да нису пронађени никакви меци, ни чауре, нити су пронађени трагови крви по зидовима, ствари у просторијама су биле на свом месту, и простирке су биле уредно застрте на патосу, па суд налази да нема поузданих доказа да су оптужени Бајић Драган и Марко Пауковић извршили кривично дело за које их терети Тужилаштво за ратне злочине и суд је имао у виду начело „in dubio pro reo“ - „у сумњи повољније по окривљеног“, јер није било ниједног поузданог доказа да су оптужени Драган Бајић и Марко Пауковић извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези чл. 22 КЗ СРЈ које им је оптужницом стављено на терет, па је суд оптужене на основу чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП-а ослободио од оптужбе да су извршили ово кривично дело, а услед недостатка доказа.

На основу одредбе чл. 265 ст. 1 ЗКП-а, а у вези чл. 261 ЗКП-а одређено је да трошкови кривичног поступка, а који трошкови се односе на име награде за вештачење, за приступ вештака на главни претрес, на трошкове сведока, као и на паушалне трошкове исти падају на терет буџетских средстава суда с обзиром да су оптужени ослобођени од оптужбе.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Марка Пауковића адв. Смиљане Стојиљковић да се у својству сведока испитају [REDACTED], др Мацановић Стојан, [REDACTED], као сувишан, јер је ова кривично-правна ствар у довољној мери разјашњена и извођење ових доказа водило би одуговлачењу овог кривичног поступка.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Драгана Бајића адв. Цукавац Драгоша да се у својству сведока испита [REDACTED], као сувишан, јер овај сведок није непосредни очевидац овог догађаја.

Суд је одбио предлог браниоца адв. Цукавац Драгоша да се прибаве комплетни списи Кантоналног Тужилаштва Унско-Санског кантона у Бихаћу а у вези са наведеним оптуженима, као сувишан, јер су током овог поступка прибављени сви релевантни докази за доношење одлуке у овој кривично-правној ствари.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Драгана Бајића, адв. Цукавац Драгоша да се изведу као докази оверене изјаве, другостепена пресуда Суда Босне и Херцеговине, као и ЦД са говором о дешавањима на том простору 1992. године, као и изјава [REDACTED] команданта кризног штаба која је дата 24.05.1992. године у Кључу, материјал у рукопису пронађен у документацији Станице безбедност Кључ и СЈБ Кључ депеша бр. 770/92 од 25.09.1992. године коју је потписао начелник [REDACTED], а све како је наведено у поднеску браниоца опт. Драгана Бајића од 24.11.2016. године, као неоснован, јер ови докази нису у непосредној вези са критичним догађајем и извођење истих би само водило одуговлачењу овог кривичног поступка.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Драгана Бајића, адв. Драгоша Цукаваца да се изведу као доказ записник и оверена изјава [REDACTED], записник о саобраћајној незгоди од 05.04.2005. године, као неоснован, јер је у питању предлог који није ни у каквој вези са критичним догађајем.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Пауковић Марка, адв. Смиљане Стојиљковић да се од Кантоналног тужилаштва у Бихаћу прибави извештај о пронађеним чаурама и евентуалним мецима у вези критичног догађаја из оптужнице, као сувишан с обзиром да је истражни судија Општинског суда у Кључу у записнику о увиђају Кри бр. 83/92 од 10.10.1992. године констатовао затечено стање на лицу места.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Бајић Драгана, адв. Цукавац Драгоша да се изведе као доказ обавештење, односно извештај ЈЗУ Болнице „Свети Лука“ из Добоја, за окривљеног Бајић Драгана да је лечен у тој болници 14.08.1992. године, као сувишан, јер се критични догађај десио дана 10.10.1992. године односно непуна два месеца након што је опт. Драган Бајић лечен у наведеној болници па иста чињеница није од значаја за другачије решење ове кривично-правне ствари.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Пауковић Марка, адв. Смиљане Стојиљковић за испитивањем у својству сведока [REDACTED], на околности у каквим је односима оптужени Пауковић Марко био са мештанима муслиманске вероисповести из села

Камичак, с обзиром да је 1993. године био позван као гост на муслиманској свадби у селу Томине, као неоснован, јер наведене околности нису од значаја за другачије решење ове кривично-правне ствари и исте нису у вези за критичним догађајем.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Пауковић Марка, адв. Смиљане Стојиљковић да се од Кантоналног тужилаштва у Бихаћу затражи извештај о пронађеним чаурама и мецима критичном приликом, као неоснован, јер из записника о увиђају од 11.10.1992. године, који је потписао [REDACTED] није констатовано да су пронађени меци и чауре.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Пауковић Марка, адв. Смиљане Стојиљковић за балистичким вештачењем, као неоснован.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Пауковић Марка, адв. Смиљане Стојиљковић да се од Републике Српске затражи извештај о задуживању оружја за 1991. годину и списак наоружања које су задужили припадници Војске Републике Српске односно опт. Марко Пауковић, као неоснован, јер је током овог поступка на несумњив начин утврђено које наоружање је у критичном периоду имао опт. Пауковић Марко.

Суд је одбио предлог браниоца опт. Пауковић Марка, адв. Смиљане Стојиљковић, да се прибаве списи Кантоналног тужилаштва у Бихаћу КТ 98/1-рз, који су враћени из Хага, као неоснован.

Суд је отклонио извођење доказа испитивањем у својству сведока [REDACTED], јер су наведена лица недоступна суду, па и поред труда суда да исте пронађе исти нису били доступни за суд, јер суд није могао доћи до адреса ових сведока, јер су и [REDACTED] отишли у пензију и на адресама до којих је суд дошао су исти били непознати.

Приликом доношење овакве одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе странака, али је с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште суда, закључио да исти нису од битног утицаја на евентуално другачије пресуђење у овој кривично-правној ствари.

Записничар
Олгица Куч

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Вера Вукотић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду у року од 15 дана
од дана пријема писменог отправка исте, а преко
овог суда.

ДН-а:

1. Тужилаштву за ратне злочине КТО 6/16
2. Опт. Бајић Драгану, ул. Драгољуба Стојановића бр. 116, Београд
3. Опт. Пауковић Марку, ул. Брилова бр. 125, место Стенојевци, Општина Рума
4. Браниоцу адв. Цукавац Драгошу, Београд, ул. Мурска бр. 14/6
5. Браниоцу адв. Смиљани Стојиљковић, Нови Београд, Бул. Михајла Пупина бр. 10г
ВП 71

Судија